

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Eszmény és valóság
Sugallat
Vizes pulcsi
Nagymamám
Örülj!
Papszentelés

Irgalmas
szeretetedtől
újjászületek

2016/2

Julcsika

napokban egy barátnőmnél jártam. Izgatottan léptem be a kapun, nagyon kíváncsi voltam a tizediknek hozzájuk érkező gyermekekre.

Julcsika a bölcsőben feküdt, csodálkozó szemmel pillantgatott körbe a nagyvilágba. Kicsi, törekeny teste, mint egy pihe a paplanon. Miközben lestem a Csodát, leesett állal hallgattam a kicsi lány történetét.

A család hét saját gyermeke mellett két down-szindrómás gyermeket nevel már évek óta, folyamatosan tartják a kapcsolatot a segítő szervezettel is. Ezen a csatornán érkezett a hír Julcsikáról, akiről már születése előtt lemondott az anyja, és úgy volt, hogy örökbe fogadják. Mikor kiderült, hogy down-szindrómás, még ennek ellenére is lett volna valaki, aki befogadta volna. Ám a születés utáni vizsgálatok során kiderült, hogy a pici babának annyira rossz a szíve, hogy nem műthető, nagy valószínűséggel csupán egy évet élhet. Ilyen feltételekkel már nem akadt senki, aki Julcsikát vállalta volna, így az intézményben vegetált.

A nagyszívű család a történetet hallva úgy döntött, hogy befogadja a kicsi lányt, és amennyi ideje adatik ebben az életben, addig szeretni fogják. Magukhoz vették Julcsikát, hogy megtapasztalhassa egy szerető család légkörét.

A kicsi lány nemhogy elvenne a család életéből, hanem rengeteget ad. Kedvességével, lényével elbűvöli a kicsiket-nagyokat egyaránt. Ha többen is otthon

vannak, versengenek Érte, s még a kamasz nagyfiú is szívesen altatja. Persze nem csupa örömmel jár ez az új feladat, a bürokráciával való birkózás után most az orvosi vizsgálatokra való járkálással megy el rengeteg idő, és nagy küzdelem folyik azért is, hogy a kicsi lány elkezdjen végre hízni, nőni.

Ez a látogatás mély nyomot hagyott bennem. Hazaérve be nem áll a szám, mindenkinek elmesélem, milyen csodát láttam. Lángol a szívem. Mert akkor, ott, kézzelfoghatóan jelen volt az Isten.

„Aki befogad egy ilyen gyermeket a nevémben, engem fogad be.” (Mt. 18, 5)

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkben	10
Péter pappá szentelése	34
Kentenich atya	38
Pápara figyelünk	40
Női rovat	41
Férfi szemmel	43
Gyermeknövelde	45
Koronázás	46
Oázis konyha	50
Van/Nincs boruk!	53
Gyerekszám	54
Hírek	55
Fiatalok Oázisa	59

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Budapesti Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket a **Soproni Régió** követi.
A következő Oázis központi témája
a **hűség, elköteleződés, szövetség** lesz.
Lapzártá: **2016. szeptember 1.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2016. június, XXVI. évf. 2. (82.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Bende-Hegy Eszter, Berkes Gergő, Bodó Marci és Rita, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Czigányik Zsolt, Endrédy Gábor, Endrédy István és Cili, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoltán és Marika, P. Fekete András, Geiger András és Reni, Gertrúd-Mária nővér, Golarits Gellért, Horváth Zsolt és Ildikó, Kelecsényi Zsóka, Kentenich atya, Krámlai Krisztina, Litkei Zoli és Andi, Mészáros Zsuzsa, Oroszi Juli, Ozsvári Imri, Palásthy Gergely, Palásthy Imre, Petrekovich-Perjés Borbála, Ramocsai Pali és Móni, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Mária, Szelestei Tamás, Tilmann atya, Török Péter és Orsolya, Varga Károly és Erika, Vidra Zoli és Rita, Vízér Edina és Krisztián, Weeber Saci, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Joó Enikő, Lőw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- Címlapfotó: Ozsvári Imri • Fotók: közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Eszmény és valóság

Az eszménykép és az igazi élet között mindig feszültség van. Ismerem és tanítom az eszményt, megmutatom a többieknek, ugyanakkor tudom, hogy én sem teljesítem, és a másik sem. Ezt mindannyian megfigyelhetjük. Megfigyelhetjük, hogy ez így megy egész életünk folyamán. Sokan vannak, akik emiatt szenvednek. Ismerem embereket, akik Schönstatthoz tartoztak, de csak egy darabig. Mindig a szemük előtt lebegett az eszményük, ám azt éltek meg, hogy nem tudják teljesíteni azt. És ez így ment nap mint nap. A végén annyira csalódottak voltak saját magukban, hogy otthagyták Schönstattot, és aztán egész életükben haragudtak rá. Azt a következtetést vonták le maguknak, hogy Schönstatt irreális követelményeket támaszt a tagjaival szemben. Schönstatt ezt és ezt várta tőlem, de én nem tudtam teljesíteni, ezért elmegyek.

Látom, hogy sok schönstatti küzd ezzel a nehézséggel. Van egy eszményem, leírom, de nem tartom magam hozzá, a valóságom más. Ha azonban a többiekre nézek, úgy látom, hogy ők mind tartják az eszményt, csak én nem. Belső küzdelem kezdődik. Ők tartják magukat az eszményhez, én pedig nem. Ha beszélnek róla, nagy szavakat használnak. Ha a saját tapasztalataimat összehasonlítom a többiekével, az látom, hogy náluk más-

képp van. Ők tökéletesek. Úgy érzem, hogy egy szent társaságban élek, ahol mindenki szent, csak én nem. Ha pl. férj és feleség együtt egy hetet arra szánnak, hogy a házasságukkal, családjukkal foglalkozzanak, veszélyes, ha szentélet színházat játszanak. Én is szép nagy dolgokat mondok, „meg kell érteni egymást”, miközben tudom, hogy képtelen vagyok meghallgatni a társamat, mert olyan furcsán beszél. Ám a „szent családi körben” ezt nem lehet elmondani. Ha ez így van, akkor ez tényleg egy szent színház. Lehet egy ideig játszani...

Figyeljék meg egyszer, mondjuk, az egyházat. Milyen hosszú ideig élt ezzel a módszerrel? Hol és mikor beszélt bárki is a szószéken arról, hogy mi a valóság? A vasárnapi evangéliumról beszéltek. Halálos bűn terhe mellett kötelező volt misére menni. Ezer közül nyolcszázan nem mentek ugyan, de hallottak-e már olyas-

miról, hogy egy pap azt prédikálta volna, hogy az egyházközségünkben ezer emberből nyolcszázan halálos bűnben élnek? Egyszerűen félrenéztek. Ez régebben a társadalomban is gyakorlat volt. Ha valaki valamilyen ügyetlenséget művelt, a többiek nem néztek oda, egyszerűen elfordultak. Egy egyetemistákból álló nagy társaságban egyszer kiborítottam a mártást. Mindenki, mert finom társaság volt, mindenki félrenézett, én meg azt

Mi a mi megoldásunk? Odamegyünk a jó Istenhez, és azt mondjuk: „Ilyen vagyok.”

mondtam, hogy „kérem szépen, nézzenek ide, valamit csinálni kell ezzel”. Az egyházban elfordultunk. Sok schönstatti, aki hosszú évtizedek óta a közösségünkhöz tartozik, azzal az érzéssel él, hogy azt, ami nálunk ténylegesen van, nem mondhatjuk ki. Nem mondhatjuk ki, hogy nem sikerült. Látják, ez igazi probléma.

Vannak, akik úgy gondolják, ennek a feszültségnek a megoldását az jelenti, hogy az eszményt alkalmazni kell a korhoz. Ma ez vagy az nem megy már, hanem keresni kell egy új utat. Az egyház mögött gyakran túl sok a felelősségtudat. Például vannak emberek, akik szimpatizáltak a kommunizmussal, ebből hasznot húztak, álláshoz jutottak. Mások meg, akik megvallották hitüket, hátrányt szenvedtek. Ugyanezzel a problémával küzdött az ősegyház is. Sokan elbuktak. Hűtlenek lettek a keresztényüldözés idején. Ott is előnyről, hivatalról volt szó. Mit tett velük az ősegyház? Ez érdekes. Súlyos vitát eredményezett. Jöttek a vértanúk, hitvallók, s mutatták, hogy levágták a kezüket, mutatták a sérüléseiket. Aki pedig megtagadta a hitét, az egészséges maradt, és előnyöket élvezett. Ki kell zárni! Ez harc volt. A megoldás, amely mellett az egyház akkor döntött, az volt, hogy visszafogadta a hittagadókat. Ennek döntő oka pedig az volt, hogy Isten irgalmas. Feszültség áll fenn az eszmény és a valóság között.

Beszéltünk néhány útról. Ma a leggyakoribb út az, hogy alacsonyabbra tesszük a léceket. Kentenich atya mást mond: „Nem tesszük lejjebb az eszményt, hanem bűnösökké válunk az eszménnyel szemben, és rábízzuk magunkat Isten irgalmára. A döntő az Isten irgalma és annak beval-

lása, hogy valamire nem vagyok képes. Kudarcot vallottam.” Ez a keresztény megoldás. Milyen megoldást adnak a hinduizmus és a buddhizmus, a Távol-Kelet vallásai? Ott más megoldás van; a jó Isten nem irgalmas. Aki bűnössé vált, annak újra kell születnie és újra és újra. Újra próbálhatja. Ha nagyon nagy bűnt követett el, akkor az élőlények alacsonyabb szintjén kell újrakezdenie. Barátaim, tréfásan mondom: ez ok arra, hogy a kereszténységhez forduljunk. Nekem egy élet itt a földön igazán elég. Azokban a vallásokban az embernek magának kell gondoskodnia a megigazulásáról. Ez természetesen tetszik a modern embernek, mert büszke. Egy másik gyakori megoldás, hogy amikor eszményképem és az én bűnös voltom között feszültség keletkezik – ez pedig kemény dolog –, akkor megbetegszem. Ezt orvosi problémának kell tekinteni, és kezelik is.

Mi a mi megoldásunk? Odamegyünk a jó Istenhez, és azt mondjuk: „Ilyen vagyok.” Így mondta Kentenich atya egyszer a gyónásban. Valószínűleg azt érezte, hogy ez a fiatal pap – 26 éves voltam – kicsit büszke. Akkor azt mondta: „Ilyen vagyok.” Németül: So bin ich. Ilyen vagyok. És így ajánljuk fel magunkat az irgalmas Istennek. Ez nehéz. Aki sosem élte meg otthon, hogy neki megbocsátottak, annak nagyon hosszú időre van szüksége, amíg erre képes lesz. Mindig saját maga akarja igazolni magát. Ilyen vagyok. Akkor a jó Isten azt mondja: „Gyere, szeretlek!” Vagy azt: „Szeretlek, te buta.” Így végződik a napunk. Kentenich atya ezt Isten irgalmasságának tengerében való úszásnak nevezi. És a saját nyomorúságunkban való fürdésnek. A saját nyomo-

rúságunk és gyengeségünk tengere beletorkollik az isteni irgalmasság tengerébe. Az első lépés: megéljük, hogy milyen jó az Isten. Ezt, azt adta a mai napon. Megéljük, hogy Isten szeretetének egész tengeré az, ami megérintett. Azután bűnösnek éljük meg magunkat. Csomó minden jut eszünkbe. Ez is olyan, mint egy tenger. De nem ez az utolsó gondolatunk. Az utolsó gondolat az, hogy Te újra befogadsz. Embertelenség valaki elé eszményt állítani anélkül, hogy azt is mondanánk neki, hogy Isten irgalmas.

Most egy pedagógiai problémára szeretném felhívni a figyelmüket. Nagyon sok művelt ember, különösen művelt vagy vallásos családokból nem akarják meghallani, hogy Isten irgalmas. Vannak, akik tízszer, százszor hallották már, mégis azt mondják: „Igen, a jó Isten irgalmas, de nekem kell...” Az utolsó gondolatomnak nem szabad annak kell lennie, hogy én akarok valamit újra... Hanem ez: „Jaj, de jó, ilyen vagyok!” És a jó Isten azt mondja: „Gyere, Tilmann atya.” „Jó, de én akartam...” „Most már elég, gyere, szeretlek.” Isten a szeretetét ajándékozza nekem, és ezt én nem érdemeltem meg. És tudatában vagyok ennek. Az életem ad választ Isten irgalmas szeretetére.

Természetesen, ha jó Isten olyan jóságos, irgalmas, nagyszívű, hát én is ilyen leszek, és újrakezdődik az életemben a harc az eszményképem eléréseért. Természetesen, ha a jó Isten jóságos, és én is az vagyok, a játék újrakezdődik, mert holnapután megint az orromra esem, és vérezni fog. Ez egy újra- és újrakezdés, és egyre rosszabb lesz. Nem lesz jobb,

hanem rosszabb lesz. Ha közelebb kerül valaki Istenhez, akkor ugyan kevesebb hibája lesz, csak hogy az apróbb hibák sokkal jobban fájnak. Pl.: Vannak Magyarországon férfiak, akik megverik a feleségüket. Önök valószínűleg nem verik meg a feleségüket. De azoknak a férfiaknak nincs rossz lelkiismeretük, akik megverik a feleségüket. Azt mondják: „Szüksége van rá.” És nekünk, akik Schönstatt szép iskolájába jártunk, olyan hamar van rossz lelkiismeretünk a feleségünk miatt. Jó lelkiismeretem abban az időben volt, amikor Schönstattot még nem ismertem. De ezután szép lesz az élet! Mert minél közelebb kerülünk a jó Istenhez, annál inkább érezzük a saját hibáinkat, annál bűnösebbnek érezzük magunkat, de annál jobban megéljük Isten irgalmasságát. Idővel változtatnunk kell a hozzáállásunkon. Búcsút kell mondanunk a „tisztá mellényű” kereszténynek. Legalábbis annak az embernek, aki korrekt.

Megállapítjuk, hogy van egy eszményünk, de nem sikerül elérnünk, azonban törekszünk rá. A feszültség egyre nagyobb lesz, és ezzel együtt az isteni

irgalom is egyre nagyobb lesz. Végül eljutunk odáig, hogy nem úgy élünk, mint nemes lelkek, hanem mint gyermekek. Mint egy gyermek, akit Isten megajándékoz. Egy gyermek, akit visznek, vezetnek. Ismerik a tékozló fiú történetét. Két típus van. Az egyik a jó, aki otthon maradt. Neki azt mondja az apja: „Fiam, te mindig itt vagy velem.” És a másik, aki lelépett. Bennünk érdekes változás megy végbe. Úgy kezdjük, mint az a fiú, aki otthon maradt. Aztán minél finomabb lesz a lelkiismeretünk, annál inkább bünszűnek érezzük magunkat, apró dolgoknál is. Annál inkább leszünk olyanok, mint a tékozló fiú. Pontosabban kifejezve olyannak érezzük magunkat, mint a tékozló fiú. Természetesen növekedtünk, nem követünk el sok olyan hibát, amit régebben elkövettünk. De a fény erősebb. Ha sötétben a hüvelykujjunkt rányomják az ablaküvegre, nem látják a foltot, mert éjszaka van. Másnap reggel már látják, mert a fény ráverődik az ablakra.

Nagyon kell figyelni erre a szempontra, ha valakit vezetünk. Ne feledkezzünk meg erről! Nem jó, ha mindig csak az eszményről beszélünk, és keveset arról, hogy normális az, hogy elmaradunk az eszmény mögött. Normális az, hogy akármennyire törekszünk, azt éljük meg, hogy az eszmény és a valóság közötti feszültség egyre nagyobb lesz. Ha nem vesszük ezt tudomásul, abból kár származhat, vagy képmutatás, vagy lelki betegség. A mi megoldásunk Isten irgalma.

Még egy pedagógiai megjegyzés. Ez külön téma, ki kell dolgoznunk. Isten irgalmát aligha lehet megélni, ha a szüleinél nem éltük meg. Ezzel meg kell, hogy ajándékozzák gyermekeiket. Ha

a gyermek hibázott, akkor hibázott, és büntetést kap. De itt nem fejeződik be a feladatunk, az igazi dolgunk az, hogy a gyermeknek meg kell élnie az apa irgalmasságát. Azt mondom neki: „Ez nem volt jó. Fájt, amit csináltál. De most gyere, most szeretjük egymást.” A kibékülés megünneplése nagyon fontos. Gondolják meg, hogy ezt gyermekkorukban megélték-e. Volt ilyen? Valami rossz tettek, és kibékültek? „Most jól van megint, szeretlek.” Ha nem volt ilyen az életünkben, nagyon nehéz lesz a jó Isten irgalmasságát elhinni. A jó keresztények szeme előtt általában az eszménykép lebegett, de nem tudták, hogy éreztetni is kell gyermekeikkel és másokkal is, hogy a jó Isten irgalmas. Mind a kettő, az eszménykép is és az irgalmasság is nagyon fontos. De a jó Isten ezt a kegyelmet meg tudja adni, és meg is adja. A normális út azonban más. Nagyon sokakban ott van a kínlódás életük végéig, hogy Isten valóban megbocsát-e. Ezért maguknak sem tudnak megbocsátani, és másoknak sem. Az eszmény és a valóság közötti feszültséget Kentenich atya úgy oldja meg, hogy azt mondja: Isten irgalmas. Ez ugyanaz a megoldás, mint Jézusnál. Kentenich atya ebből rendszert csinált. Megízleljük Isten irgalmát, saját bűnösségünket, de nem állunk itt meg, hanem hazavisszük az Atyához a bűnösségünket. És itt, nálunk, a házasságban nagyon nagy jelentősége van ennek, mert mi ketten meg tudjuk azt tenni, amit a szüleink nem tettek meg. Ha sose éltem meg, hogy a szüleim megbocsátanak, de olyan társam van, mint Önöknek itt, akkor ez újrakezdődhet. Mi ketten beszélünk erről. Amikor hibát követtek el, azt mondom a társamnak: „Be-

szélnünk kell. Barátom, hibásnak érzem magam, ezt csináltam...” A másik: „Ez fájt, de most minden megint jó. Gyere, megint jobban vagyunk.” Megint mondom: „De rossz voltam, nem voltam jó.” „Igen ez fájt, de gyere, most megint jó.”

Megkóstoljuk, hogy a társunk irgalmas. Ha ezt többször megkóstolom, újra meg újra, akkor el tudom majd hinni, hogy a jó Isten irgalmas. Természetesen odavissza, mert mindegyikünk bűnszű.

(Tilmann atya)

SZERESS ENGEM ÚGY, AMILYEN VAGY!

(Jézus bátorító szavai hozzád)

Ismerem nyomorodat, harcaidat, lelked sanyarúságát, tested gyengéit. Tudom gyávaságodat, bűneidet és még azt mondom neked: „Add nekem a szíved, szeress engem úgy, amilyen vagy!”

Ha arra vársz, hogy angyali tisztaságod legyen ahhoz, hogy átadd magad a szeretetnek, soha nem fogsz szeretni. Ha gyáva vagy kötelességeid teljesítésében, az erények gyakorlásában, ha gyakran esel vissza ugyanabba a bűnbe, amit nem szeretnél elkövetni, nem engedem meg neked, hogy ne szeress! Szeress engem úgy amilyen vagy!

Minden pillanatban, és amilyen helyzetben vagy, buzgalomban vagy lelki szárazságban, hűségben vagy hűtlenségben, szeress engem úgy amilyen vagy!

Szegény szíved szeretetét akarom, mert ha arra vársz, hogy tökéletes légy, soha nem fogsz engem szeretni!

Nem tudnék-e minden homokszemből egy szeráfot alkotni, a tisztaságtól, nemes lelkűségtől szeretettől ragyogót? Nem én vagyok-e a Mindenható? És ha úgy tetszene, azokat a csodálatos égi lényeket otthagynám, hogy szíved szegényes szeretetét előnybe részesítsem, nem én vagyok-e szeretetem ura?

Gyermekem, hadd szeresselek; a szívedet akarom. Idővel biztosan át foglak alakítani, de ma úgy szeretlek, amilyen vagy, és azt kívánom, hogy te is úgy szeress engem, amilyen vagy. Emelkedj ki nyomorúságod mélyéből és szeress engem!

Szeretem benned gyengéidet is, szeretem a szegények és nyomorúságosak szeretetét. Azt akarom, hogy a nyomorúságosoktól szakadatlanul felszálljon a kiáltás: „Jézus, szeretlek!”

Egyes-egyedül szíved dalát akarom hallani; nincs szükségem bölcsességre és tehetségedre. Nekem csak egy a fontos: szeretettel lássalak téged dolgozni!

Nem az erényeid azok, amiket én kívánok. Ha ilyet adnék neked – olyan gyenge vagy, hogy ezek csak hiúságodat táplálnák. De ne aggódj ezért! Nagy dolgokat bízhattam volna rád – de nem, te haszontalan szolga leszel, és még azt a keveset is, amid van, el fogom venni, mert én téged csak a szeretetért alkottalak.

(Paul Josef Jakobius: Utolsó harc, Maranatha kiadó, 2012. 365.o.)

Sugallat

Keresztmamám rákos beteg volt, többszörös áttétellel. Igyekeztem segíteni Őt, többedmagammal felváltva látogattuk.

Amikor már napok óta nem volt eszméleténél, betegségének előrehaladott állapotára miatt azt mondták, hogy már erős szervezete ellenére is „meg kellett volna halnia”. De Ő várt: valamire, valakire...

Ekkor elkezdtem gondolkodni azon, hogy kire várhat, kitől nem búcsúzott el, kivel találkozott régen a nagycsaládból.

Eszembe jutott egy unokahúga és egy unokaöccse... Felvettem velük a kapcsolatot, és külön-külön bevitettem őket a kórházba. Mindkettőjükre mély benyomást tett a találkozás; nagyon örültek, hogy bátorítottam és „fülön fogtam” őket. Ezután már hamarosan meg tudott halni keresztmamám.

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.” (Máté 25,13.)

Isten irgalma hagyott nekünk még egy kis közös érdemszerző időt.

Én pedig a mindennapos rohanás közbeni odafigyeléssel az irgalmas Isten segítőtársa lehettem.

Nagyon fontos, hogy az új, ismeretlen, kellemetlennek tűnő helyzetektől ne ijedjünk meg. Nem baj, ha nem értünk hozzá, nincs gyakorlatunk benne, „a szükség nagy úr”, majd kialakul...

„...mert a Szentlélek abban az órában majd megtanít rá benneteket, hogy mit kell mondanotok.” (Lukács 12,12.)

Irgalmas szeretetedől újjászületek

Azt gyerekkoromtól fogva tudom, hogy ha kérem a Jóisten bocsánatát, akkor ő nem tagadja meg tőlem azt. Azóta számtalanszor megtapasztaltam ennek igazságát, főként akkor, amikor a gyónásban megkapom a feloldozást. A felszabadult érzés, annak

tudata, hogy megbocsátottak, igazi örömet és lendületet eredményez, és erőt ad a további feladatokhoz.

Emberi kapcsolataink dinamikája ebből a szempontból eltérőnek látszik. Nem könnyű belátnom hibáimat, gyengeségeimet, bűneimet. Itt azonban, ha

bocsánatot kérek, nem minden esetben érzem a kiengesztelődést, a teljes és visszavonhatatlan megbocsátást. Ritkábban talán előfordul, amikor ez szavakban is kifejeződik – „annyira megbántottál, hogy most nem vagyok képes túllépni ezen”. Már gyakrabban fordul elő az, hogy megtapasztalom saját magamban, hogy meg akarok bocsátani a másíknak, ki is fejezem ezt a kötelező szeretet jegyében, de ez egyelőre csak az akarat szintjén megy. A bensőm háborog, elégtételt, a másik részéről történő teljes kapitulációt vár, ami inkább a gyerekkorra jellemző „mindent vagy semmit” törekvése, semmint az érett, felnőtt ember realitásérzékének jele.

Ha mélyre ások magamban, és nem ijedek meg attól, amit ott találok, akkor azt látom, hogy elégedetlen vagyok. Nem csak ezzel meg azzal, hanem úgy általában: kritizálok, beszólok, ironikus megjegyzéseket teszek, megengedek magamnak olyan poénokat mások kárára, amelyeket utána már bánok és szeretnék visszaszívni, de ez nem lehetséges.

Volt olyan időszak az életemben, amikor ez a megbúvó elégedetlenség rányomta a bélyegét a hangulatomra. A nehézség abban állt, hogy olyan volt, mint egy kilincs nélküli ajtó, nem tudtam benyitni rajta, nem tudtam megnézni, mi van mögötte. Olyan hatása volt mindennek, mint amikor egy hajó oldalát már rég nem tisztították meg, és a rárakódott kagylók, csigák, algák, moszatok, növények gátolják, de legalábbis lassították annak előrehaladását.

Két éve többnapos lelkigyakorlaton voltam. Feleségem támogatott abban, hogy egyedül vegyek részt ezen a pár

napos elvonuláson. A lelkigyakorlat ideális lehetőség volt arra, hogy valami megváltozzon. A Hegyi beszédre épített vezérfonal, a résztvevők életbeszámolói igazi kincseket hoztak a felszínre, és ez nagyban elősegítette, hogy a mindennapi kerékvágásból – érzelmileg is – ki-mozduljak. Elhatároztam, hogy gyónásomban, amit amúgy is terveztem, mindent és mindenkinek megbocsátok, amit egész addigi életemben bántásként, sértésként, velem szemben elkövetett szeretetlenségként éltem meg. Már akkor sejtettem, hogy ez igen mélyen érint majd. A hatás elementáris volt, egy ideig nem tudtam folytatni gyónásomat. Amikor összeszedtem magam, tudtam, hogy többszörösen is jó kezekbe tettem le terheimet. A gyóntató atya megértette, mi történik, és az Úr gondos szolgálaként adott iránymutatást.

A változás nem volt bombasztikus, de a hatása azóta is érződik. Nem mondom, hogy nincsenek olyan helyzetek, amikor a régi reflexek ne ugranának be, de ilyenkor van hová visszanyúlni, „hiszen megbocsátottam”.

Akkor még nem gondoltam, hogy

ez a komoly változást hozó esemény csak kezdet egy hosszabb úton. Mert az Úristen arra hívta fel a figyelmemet, hogy helyzetemmel, körülményeimmel, korlátaimmal és elszalasztott lehető-

ségeimmel, a sok ajándékot és komoly nehézségeket is magában foglaló saját magammal is szembe kell nézmem és irgalommal kell tekintenem magamra. De ez már egy másik történet...

Mire tanít a vizes pulcsi?

2015 adventjének egyik reggelén...

Kilencedikes lányunk elhatározta, hogy rendszeresen fog járni a gimnáziumi rorátékra a heti egy kötelezőn kívül. Ennek mi, szülők megörültünk – túl azon, hogy milyen jó fej a lányunk –, hogy így esélyünk lesz arra, hogy ha felváltva is, de el tudunk menni a hajnali misére. Egyikünk megy a nagygyal, a másikunk pedig később a kisebbeket viszi a suliba.

Azon a bizonyos reggelen kemény mínusz fokok voltak. Elindult az autó. A templomhoz érve kezdett fűteni csak.

Kiszálltunk és indultunk a templom felé, nem beszélgettünk. Kértem a lányomat, hogy gombolkozzon be, mert nagyon hideg van. Hamar jött a válasz, persze nagyon nem erre a mondatra számítottam.

„Minek, úgyis vizes a pulcsi.”

Ez a mondat olyan nyugalommal hangzott el a lányunk szájából, hogy már a hangsúly is elég lett volna a kikapadáshoz, de még ott volt a tartalom...

Az első gondolatom az volt, hogy ott helyben agyoncsapom, vagy leordítom. A templom tövében ezt csak nem tudtam megtenni. Annyit azért mondtam, hogy ez most övön alulira sikerült, és nagy ökörséget csinált.

Ekkora dühöt ritkán érzek, és valamint hatalmas tehetetlenség is volt bennem. A kifejező arcomat sem láthatta, mert még sötét volt. Szerintem ilyen helyzetekre mondjuk azt, hogy elborul az agyunk. Túl sok idő nem volt tehetetlenkedni sem, mert már harangoztak, és mennünk kellett. Fogalmam sem volt, hogy miként jövök ki ebből a helyzetből, de egészen jól kellene. Gyorsan telefon a férjemnek, hogy a tesók hozzanak száraz pulcsit.

A mise elkezdődött, és én nagyon ideges voltam. Amit tudtam tenni, hogy a vizes pulcsit leparancsoltam róla.

Semmit nem kértem, csak nyugalmat a mise végére. A Miatyánk alatt egy jég-hideg, esendő 15 és fél éves kéz csúszott a kezembe. Nem volt könnyű feladat a szemébe nézni.

Már kiürült a templom, a nyugalmat megkaptam, és megtudtam azt is, mit kell tennem.

Ránéztem a lányunkra, és annyit mondtam: „Bocsánatot kérek azért, ahogy Veled viselkedtem, de nagy hülyeséget csináltál!”

Beszélgetés az irgalmas Jézussal

Kellemes, kettesben töltött időnek éltem meg házasságunk több évtizede alatt, amikor közösen mentünk gyónni férjemmel a lelki atyánkhoz. Sejtettem, hogy ez a kényeztető állapot nem lesz mindig így: lelki atyánk ismerve minket bölcs, személyre szabott segítségével tisztázhattuk sérelmeinket, félreértéseinket. Lelki atyánk hazatért Urához. A Jóisten ezután – szinte átmeneti állapotként – gondoskodott hasonló lehetőségről, ami csak pár évig tartott.

Miután ennek is vége lett (nem a mi döntésünk miatt), próbáltam lelki atyát keresni. Mozgalmas életünk és az ismert paphiány miatt a korábbi élethelyzetünk véget ért. Fővárosiként még mindig kényeztető körülményként éltem meg, hogy van egy olyan templomunk, ahol szinte egész nap lehetőség van a

Válasz: „TUDOM!” (enyhe mosoly).

Megöleltem és Ő is engem – potyogtak a könnyeim. A fagyos, morcos reggelen kisütött a nap.

Megjegyzés:

A húga ismeri a nővérét, és hozott három száraz pulcsit, hogy tudjon választani. Persze nem vette fel egyiket sem. A vizes pulcsi délelőtt szépen megszáradt az osztályterem radiátorán, és azt vette fel.

Ez jutott eszembe: „Szeretni azt jelenti, hogy olykor megöleljük a kaktuszt – különösen így van ez a kamaszoknál.” (Tilman atya)

gyónásra. Nos, itt megtapasztaltam az „automata üzemmódú” gyóntatást, amiben úgy éreztem, Jézus ezzel azt kéri, ilyenkor a „bizonyítvány magyarázás” és önsajnáltság helyett csak a bűneimre koncentráljak. Nem volt könnyű, de beláttam, hogy ez így jó, és közben nagyon tiszteltem a gyóntató atyákat, akik, ki tudja hány órája állják a sarat! Persze hiányzott a tanácsadás. De Jézus nem hagyott egyedül! Egyre gyakrabban fedeztem fel, hogy Kentenich atya éppen nekem válaszol, és egészen személyre szabott tanácsot ad. Hát persze, ő most a lelki vezetőm! Köszönöm!

Mielőtt gyónni indulok, mindig felkészítem magam a legmostohább körülményekre: nagyothalló, vagy kimerült atyára, és Jézust keresem benne: most mit/kit szántál nekem? Gyakran cso-

dálatos meglepetésekben van részem: az atya figyelmesen hallgat és ismeretlenül is személyre szabott bátorítást ad. De akár gépies, akár nem, mindig érzem Jézus szerető válaszát.

Egy alkalommal – talán először, nem csak kötelességből – nagyon vágyódtam a gyónásra. Éreztem, hogy csak a bűnbánat szentsége adhat megnyugvást háborgó lelkiismeretemnek. Minden „rosszra” felkészülve, ismerve a lehetőségeket, „akármilyen lesz is, megérem!” – ezzel az elszántsággal indultam útnak. Az ismeretlen atya olyan találó, mély szavakkal reagált gyónásomra, melyben még soha nem volt részem!

„Ó, szerencsés vétek, hogy ilyen hatalmas és fölséges Megváltót kívánt és érdemelt!” (Húsvéti örömeinek), és ilyen irgalmas szeretetben részesülhetek általa! Köszönöm, Jézusom!

A Nagymamám kötényébe tettem magamat

Ezt a történetet nem tudom elmesélni sírás nélkül. Valahol ott kell elkezdenem mindig, hogy elloptam a Nagymamámtól 300 Ft-ot. Akkor még nagy pénz volt.

Úgy kezdődött, hogy sokszor barátokkal mentem haza az iskolából. Édesanyámat ez roppantul bosszantotta, és egy idő után próbálta a srácokat hazaküldeni. Azonban ez nem mindig ment, így az volt a nagyágyú, hogy „menj el,

fiam, a boltba!” Ezzel mindenképp véget ért a délután vidámabbik része.

Ezért egy tervet eszeltem ki. Előre megvásárolok mindent nagy tételben, és amikor Édesanyám el akar küldeni a boltba, akkor csak előveszem a szekrényemből a kért dolgokat, és folytatódhat vidáman tovább a délután.

Az volt a dolog lényege, hogy elvittem azt a 300 Ft-ot, amiből a tavaszi meszelést szokta megcsinálni a Nagy-

anyám. Elmentem a falu boltjába, mindent meg tudtam vásárolni, 300 Ft-ból sok minden összegyűlt. Egyszerűen mindenre gondoltam: cukor, liszt, mert Édesanyám ezt szokta követelni, s még a bagót sem felejtettem el, mert mindig az volt a vége, hogy cigarettát is vásárolnom kellett. Minden benne volt a dologban, csak a boltos csodálkozott rá, hogy miért viszek ennyi mindent magammal.

Mondtam neki, hogy rám parancsoltak, hogy mindent hozzak, és semmiről ne mondjam, hogy azt nem lehet kapni, főleg ne az élesztőről, azt különösen nem szerette Édesanyám, ha azt nem hoztam. Ez utóbbi tényleg igaz volt. Egy tele szatyrot vittem haza magammal.

A vásárfiát nem akárhogyan tettem le, hanem a játékaim mögé rejtettem a szekrényembe.

Édesanyám soha nem nézte meg a pénztárcát, hogy mennyivel mentem el és mennyivel jöttem a boltból.

Mi lett ennek a következménye? Egy ideig működött a tervem. Mindig csak annyit vettem elő, ami éppen kellett.

A Nagymama azonban körül szokott nézni az első szobában, és meglátta, hogy nincs ott a pénz, ahol szokott lenni. Édesanyámnak erre az jutott eszébe, hogy a vasárnapi ebédnél ezt szóba hozza, és onnan addig senki el nem távozik, amíg meg nem tudjuk, hogy ki vitte el a pénzt. Eljött a vasárnapi ebéd, és Édesanyám nemcsak az ebédet, hanem ezt a témát is tálalta. Felsorolta, hogy ki mindenki vihette volna el a pénzt, mert akkor még a cigányok is néha bejártak hozzánk énekelni, meg minden egyéb vendég is elő szokott fordulni. Ezeket mind sorra vette, hogy mostanában még

cigányok se voltak nálunk, tehát ők nem vihették el. És akkor mi történik velem az első comb előtt? Elvörösödtem. Ezzel elárultam, hogy én voltam. A bátyám roppant büszke volt, hogy legalább az a comb az övé lesz. (Innentől vagyok nagyon jóban a bátyámmal, előtte ez egyáltalán nem volt jellemző.)

Ez érdekes volt, mert előtte krumpliszedésen voltam együtt a család többi tagjával, és akkor ott kijelentettem mindenki előtt, hogy én nem szeretek dolgozni. Az édesapámnak ez volt az első érve, mikor kiderült, hogy én loptam a 300 Ft-ot: „Hát azért, kisfiam, ezt mégis tőled nem vártam.” Többet nem mondott, csak ennyit.

És akkor jött a család többi tagja, mindenkinek volt mindenféle hozzájárulása, hogy például most kell megtanítani arra, hogy ilyet nem szabad csinálni, mert ha most nem tanulja meg, akkor általában ilyen stílusú ember lesz. Én pedig csak hallgattam, nagyon. Egy

szót sem tudtam szólni. Össztűz alá kerültem ebben a heves családi jelenetben.

A hangos szidásokat és okoskodásokat egy halk hang tudta megfordítani: egy hallgatás.

Ugyanis egy ember nem szólt egyetlen árva szót sem: a Nagymamám. Itt szoktam elkezdni sírni. Most is. Mert emiatt ez egy nagy történet. Amikor már mindenki szólt és mindenki elmondott mindent, csak Ő hallgatott, akkor odafutottam Hozzá, beleborultam az ölébe, és ott kibőgtem magam. Ezután szólalt csak meg, és azt mondta: „majd lesz helyette újabb, úgyhogy semmit

nem kell vele törődni.” De én akkor már megszenvedtem a dolgokat.

Ez számomra meghatározó történet. Nem csak az irgalom megtapasztalása miatt, hanem később, papként is sokat merítettem belőle. Ez a személyes tapasztalat nagyon világosan jeleníti meg Isten irgalmát is. Egyik húsvéti körmenetnél villant belém a felismerés: nem éppen ez a Húsvét lényege, hogy Isten irgalmas, és a hibáinkat, bűneiket elengedi? El kellett telnie pár percnak, míg magamhoz tértem ettől a felismeréstől, és teljes szívvel tudtam énekelni a többiekkel a feltámadási énekeket.

Családi keresztút

Egy családban együtt érdemes álmódolni, nem egyedül. Egy alkalommal megbeszéltük feleségemmel, hogy elmegyünk este sétálni, már rég volt, hogy ilyesmire idő lett volna, és végre már a legkisebb is elalszik nélkülnk.

Én megadtam a módját a randira való készületnek. Az előző napokban egy könyvtárnyi irodalmat összeolvastam összeállítottam egy személyre szabott házaspárok útját. Egyéni idézetekkel és speciális feladatokkal minden állomáson. Azt gondoltam, ez igazán szórakoztató lesz.

Az első állomás: Egymásra találunk életre szólóan. Ide feleségem első igényéhez kapcsolódó *zeneszámot* kerestem ki. Gondoltam, milyen nosztalgikus élmény lesz, ha ez megszólal a sötétben.

Minimum a meghatódás könnyeit vártam kicsi feleségemtől. Számos állomás volt, ahol úgy éreztem sikerült személyre szabott interaktív feladatokat kitalálni, miközben hajnalban lejártam a kitalált útvonal előre kijelölt állomásait. Volt ezek között szellemi vetélkedő, fizikai erőpróba, játék, totó. Mivel tudtam, hogy az állomások az emberi élet egészét ölelik át, hétköznapi problémáink egyéni feldolgozására kiválóan alkalmasak. Olyan idézeteket kerestem, amelyek élethelyzetünkre, egyéni történetünkre rezonálnak. Egy kicsit módszertanilag is frissítettem a terepnek megfelelően az állomásokat, hogy abban vetélkedő, keresztretjtvény, mozgásos feladat egyaránt helyet kapjon. Egyszerre okozzon lelki feltöltődést, és a séta mozgásigényünknek is megfelelően. Így került be a prog-

ramba a játszótéri libikóka „Az élet útjának felén” c. állomáshoz. Abban is biztos voltam, hogy egy kis finomsággal is érdemes megtűzdelni az utat, hogy édes legyen a kikapcsolódás. Így aznap munkából hazafelé jöve a megfelelő helyeken: villanyoszlopon, fa tetején, játszótéri bokor alatt elhelyeztem süteményeket, üdítőt, ropit megfelelő csomagolásban. Szóval ünneplőbe öltöttem nemcsak a szívemet, hanem a leendő helyszínt is.

Nagy volt a megrökönyödésem, amikor a fektetést követően végre kilépve a házunkból feleségem az ellenkező irányba szeretett volna elindulni, mint amerre az általam végigjárt és előkészített házaspárok útja rejtőzött a sötétben. Nem örült, hogy egy tervet szeretnék vele végigvinni spontán séta helyett. A zuhogó eső sem fokozta a pillanat romantikáját, de az én olvasatomban ez nem jelentett akadályt. Az első állomásig sikerült eljutnunk, ahol a szép emlékü szám elindításakor annyit mondott, ezt már ismeri.

Hideg zuhany zúdult nyakamba, szívemre. Fájt és keserűséggel töltött el, hogy erőfeszítéseimet nem értékeli. A jól végzett munkának nem lesz jutalma, sőt próbája sem. Feladtam. Úgy éreztem, hogy jobban járunk mind a ketten, ha nem kísérletezem tovább a többi állomással. Így kicsit sértetten ballagtam mellette azzal az érzéssel, mint amikor a jól előkészített vendégség valamilyen váratlan okból elmarad. Feleségem érezte csalódottságomat, de ő egy spontán,

kötetlen sétára vágyott, ami az ő szempontjából az én buzgólkodásom miatt hiúsult meg. Mindketten rosszul éreztük magunkat, miközben szeretnénk volna egymásnak adni valamit. Házaspárok útjának indult, keresztút lett belőle.

De hamar feloldódott a fájdalom, mert mindketten elkezdünk nevetni, amikor a különböző meglepetés finomságokat a zuhogó esőben a fa odvából, villanypózna tetejéről, bokor aljáról elő kellett keresni. Végül már kézen fogva lépkedtünk hazafelé együtt egy ritmusban.

„És most gyere!”

Nagyon vártam az estét, amit kijelöltünk férjemmel, csakis a magunk számára. Okulva a sok bealvós, beletelefonálás, „csak még ezt az egy e-mailt elküldöm” típusú kísértésekből elhatároztuk, hogy elmegyünk sétálni. Ki a házból, de nem túl messze, hiszen kiskorú gyermekeink otthon alszanak.

Vártam, hogy végre csak mi legyünk és a csillagos ég. Sétáljunk egyet kéz a kézben, csendesítsük le zakatoló eszünk az este homályában, és nyissuk ki a szívünk az alkony vöröseben. Hagyjuk, hogy a friss levegő átszellőztesse kapcsolatunkat is, és a holdfény legyen tanúja egymásba feledkezésünknek.

Ezen estén zuhogott, mintha dézsából öntenék. Nem baj. Az esernyő alatt még szorosabban egymás mellett haladunk majd. Egy irányba.

Ahogy a nagy könyvben meg van írva.

Gyerekek elaludtak szépen, végre eljött a mi óránk. Kilépve a házból, a hívogató holdfény felé léptem egyet, hogy indulhasson az andalgás.

– Erre kell menni – közölte szárazon a férjem, az ellenkező irányba mutatva.

Mennydörgős ménkű. Kitalált valamit. Kitervelt úton kell haladnunk. Valami vagy valaki még lesz is rajta, aminek bizonyára örülnöm is kell. Spontán séta: vizlát.

– Kijelöltem neked egy házaspárok útját! Itt vannak a szövegek és hozzá a feladatok! – csilingelte diadalmasan férjem, miközben kabátja alól előhúzott egy ujjnyi vastag papírköteget, ami azonnal ázni is kezdett a szakadó esőben.

Tudtam, hogy most annak örülne, ha kitörő lelkesedéssel ugranék a nyakába, hogy mekkora ötlet, micsoda előkészület, micsoda génius, minden feleség álma egy ilyen jámbor, építő randevú, micsoda cikk lesz ebből az Oázisban!

De a szívem egészen másra vágyott. Lecsenedesedésre, egymásban megpihenésre, mélyről jövő, őszinte, kevés szó-

ra, sok megértéssel. Így csak egy nagy sóhaj szakadt ki belőlem, csendesesen slattyogtam idegenvezetőm mellett a pocsolóházakban.

– Első állomás: egymásra találtunk életre szólóan. Most meghallgatunk egy számot, s válaszolunk a kérdésekre – olvasta saját forgatókönyvét a férjem egy utcasarkon.

A papírköteg gyakorlatilag rátapadt nedves kezére, míg a másikkal a zenét

kereste izgatottan a telefonjában. Az első akkord felcsendülésénél már tudtam: ez az a dal, ami kapcsolatunk legelején fontos

mérföldkő volt. Éreztem, hogy én erre most képtelen vagyok. Házaspárok útja? Inkább akadálypálya.

– Ismerem a számot, nem kell végighallgatnunk – mondtam túlságosan is őszintén.

Nesze neked, csend! Most megkaptam. Csak az eső kopogása hallatszott, ahogy verte a fejünket. Sikerült elmosnom egy csillagszórásra tervezett estét. Megbántottam őt, nagyon.

Elmondtam, hogy én is nagyon vártam ezt az estét, de egészen másért. Elmagyaráztam, hogy teljesen más dolgok kavarnak bennem. Sokkal fáradtabb vagyok lelkileg-testileg, mintsem vezényszóra, jól nevelten, szép válaszokat adjak olyan kérdésekre, mint mit szerettem meg házastársamban először, hogy is volt ez húsz évvel ezelőtt, s most egészen biztosan nem tudom értékelni a gondosan összeválogatott, időközben egygyé ázott Kentenich, illetve Tilmann atya idézeteket. Természetesen ezek fáj-

Házaspárok útjának indult, kereszt-út lett belőle.

dalmas mondatok voltak. Csendesen bandukoltunk egymás mellett, most már ugyanolyan érzéssel mindkét szívben: szomorúan.

Azt hiszem, legalább három állomást elhagytunk már, mikor kérdeztem, nem tehetem-e valahogy jóvá metsző őszinteségemet. Nincs-e a kérdések között olyan, ami illik a helyzethez: becsúszóra válaszolok rá!

Férjem – a nagyszívű – azt mondta, nincs. De esetleg, ha befér a lelkiállapotomba, volna-e kedvem megtalálni a tárgyi ajándékokat.

– Meglepetések? Hogy a fenébe ne volna! Megkeresek bármit, csak kiengetelhesselek!

Egy villanypózna magaslatára mászva kókuszrúdra leltem. Egy bokor tövébe kúszva, gondosan becsomagolva,

még száraz (!) szalvétát találtam hideg-meleg játékkal. Mire egy fa odvából, a hajléktalanok röviditalos üres üvegei mellől gyümölcsleveket bogarászhattam ki, már mind a ketten csuromvizesen, hangosan nevtünk. Elképesztő, mi mindent előkészített egy koszos, nedves város szélén az én romantikus férjem!

Hála Istennek kibékülve, jóllakottan, összemosódva érkezünk haza.

Bár férjem az előzmények után szemétkébe akarta hajítani a személyre szabott házaspárok útjának ázott szellemi tartalmát, én gondosan megszáritgattam és átnéztem, míg ő forró fürdőt vett. Kiválasztottam egy idézetet Tilmann atyától, s az igencsak megviselt papírdarabkát férjem kispárnájára helyeztem. Az idézet a címben olvasható.

Gergő

2010. augusztus 22-én Berkes Gergőt baleset érte, eltörött az egyik nyakcsigolyája, és roncsolódott a gerincvelője, aminek következtében részben lebénult. A kezét és karját tudja mozgatni, attól lefele azonban nem. Ezenkívül más súlyos sérülései is voltak, életveszélyes állapotban volt. Az egyik legnagyobb probléma az volt, hogy lyukas volt a nyelőcsőve, így gyomorszájából táplálták. Elzáródott a légcsőve, gégemetszés után egy kanülön keresztül lélegzett rekeszizmomal. A rossz légzés következményeként súlyos tüdőgyulladás alakult ki. Ren-

geteget küzdöttek az életéért, hol Kaposváron, hol Pécsen, hol Budapesten, a Honvéd kórházban.

A sok probléma és nehézség után aztán egyre több előrelépés történt: Gergőnek jól sikerült a légcső műtétje, ezért azóta újra tud enni, beszélni. A kisbéri rehabilitációs osztályra került, ahol sokat tornáztatták, megtanulta maga hajtani a kerekesszéket, és önállóan enni. Később pedig már önállóan tornázott egyre többet. Majd hazakerült végre, és elkezdte az egyetemét.

Többen kérdeztétek, hogy van Gergő, mi történt vele az elmúlt időszakban,

ezért kérésünkre írt egy rövid beszámolót magáról. Íme:

„Mióta – 2014 nyarán – megműtötték a felfekvéseimet, sokkal több időt tölthetek az ágyon kívül. Egész nyáron, éjjel-nappal hasalnom kellett ugyan, de megérte. Az azóta eltelt szűk két évben rengeteget fejlődtem. Már majdnem teljesen el tudom látni magam. Öltözködés, ebéd-, vacsoramelegítés (nem főzés!), fürdőszobai zsonglorködés, tehát a napi rutin feladatok már nem jelentenek problémát. Egyedül az ágyból székbe átülés és fordítva manőver van még vissza a 2016 első félévi kívánságlistámról, ami épp tegnap sikerült először. Kicsit lassan ment és sután, a nadrágom pedig elfordult kb. 87,5 fokban, de sikerült.

Hétvégén a nagymamámnál voltam Cserénfán. Ketten voltunk, és ott is aludtam, nagyon jól boldogultunk, sőt én segítettem neki. Mákot daráltam. Ezek a dolgok egy éve elképzelhetetlenek voltak.

Nem olyan régóta, de végre járok sportolni is, kerekesszékes rögbire. Amellett, hogy nagyon élvezem, hasznos is. Óriásit dobott az önbizalmamon, állóképességemen, és akárhányszor megyek edzésre (amit sajnos ritkán tehetek meg), új lendületet ad. Határozott meggyőződés, hogy nekem találták ki ezt a sportot!

Jól érzem magam a bőrömben. Szeretem, hogy egyedül készülődök reggel, bár félórával előbb kell felkelnem, mint ha segítenének, de se baj. Az egyetemet is jobban bírom, nem készülök már ki kedd délutánra, hanem végig tudom csinálni a heteket. Ami a legjobb, hogy végre nem abból áll a szabadidőm, hogy otthon fekszem és pihenek, hanem gyakorlatilag akkor találkozom a barátaimmal, amikor csak akarok.

Szóval úgy érzem, elég jól vagyok, és egyáltalán nem élem meg Isten büntetésének az állapotomat. Sőt, komolyan mondom, előfordul, hogy élvezem is. Képes vagyok teljesen lehetetlen helyzetbe kerülni, és zavarba hozni a körülöttem lévőket, ami nagyon vicces tud lenni. Pár hónapja például beszorultam egy forgóajtóba, és mindenkire rájött a frász, hogy most mi lesz. Én meg csak röhögtem és integettem, hogy szedjenek már ki. Járókoromban ilyen biztos, hogy nem történt volna.

Persze azért akarok még járni, imádkozom érte. De ha nem, akkor nem. Nem tragédia. Elfogadtam magam, és ha már nem haltam bele a zűrös hónapokba az elején, akkor inkább megpróbálom a legtöbbet kihozni ebből az egészéből. Ami egyébként szerintem eddig elég jól megy. A többit meg majd hozza az élet. Állok elébe.”

Margit néni

Évekkel ezelőtt történt. Orvosként jártam a végstádiumban lévő beteg Margit nénihez. A fájdalmakat sikerült csillapítani, de egyre gyengébb és tehetetlenebb lett. Amikor elérkezettnek láttam az időt, egy alkalmas pillanatban megkérdeztem tőle, hívjunk-e papot. Szeretne-e győnni, áldozni?

Margit néni szomorúan ingatta a fejét. Elmesélte, hogy a háború alatt ment férjhez. A férje hamar elkerült a frontra. Aztán egyszer csak jött a hír, hogy a Felvidéken van, él, megnősült, és már a gyerek is úton van. Igen nehéz volt ezt elfogadni. De évek múlva megismerkedett Illés báccsival, a mostani férjével. Együtt éltek, családjuk lett. Jártak templomba, aztán már egyre ritkábban, mert nem áldozhattak. Felvettem a lehetőséget, hogy a betegek szentégét vegye fel, azzal készüljön föl a nagy útra. Margit néni először meghökken, aztán a tőle telhető legnagyobb örömmel elfogadta az ajánlatot.

Szóltam a plébánosnak, ő ki is tűzte a látogatás időpontját. Az én soron következő látogatásom azonban előbb történt. Margit néni erőtlenségében újságolta, hogy most kapta a hírt, hogy az első férje a héten meghalt.

Elhárult az akadály a házasságkötés és a szentáldozás elől. Megrendülve

hallották a lehetőségét ennek. Lassan rádöbbenek, hogy valósággá lehet, amire több mint 40 éve vágykoztak. Felkészültek, és a családjuk is elfogadta, később örömmel fogadta az ünnepet. Margit néni nem kérte a kábító jellegű fájdalomcsillapítókat aznap, és a legszebb ruháját adták rá. Ő ágyban fekvő, vőlegénye mellette ülve fogadtak örök hűséget egymásnak. A plébános és a szűkebb család egy nagyon meghitt házasságkötés tanúja lehetett. Gyóntak, áldoztak, és a szertartás végén a betegek szentségét is felvették. A csöndes szertartásban mérhetetlen öröm és szeretet volt. Kinyílt felettünk az ég.

Az Úristen irgalma betöltötte a házat, mindenki könnyezett. Margit néni még pár napot élt, és megbékélten hazatért az irgalmas Atyához. Illés bácsi néhány évvel később költözött „új otthonukba”.

Ha csak teheted, örülj!

Pétert valamikor a '70-es évek végén, egy budapesti, hittanos közösségben ismertük meg, ahová sok fiatal járt.

Az ottani találkozásoknak köszönhetik közlünk többet is életre szóló szerelmüket vagy máig tartó barátságukat.

Mint minden ilyen közösségben, ott is volt egy kemény mag, akik jól érezték magukat, és rengeteg egyéb programot is szerveztek közösen.

Ebben az alapvetően vidám és erős társaságban voltak azonban bátortalanabb, szerényebb, vagy éppen lelkileg komolyabb fiatalok is, akik a közösség „szélén” foglaltak helyet, és olyanok is akadtak, akiknek testi-lelki nehézségekkel kellett megküzdeniük.

Visszagondolva a társaság peremén állókra, úgy tűnik, hogy különösebben senki sem törődött velük.

A velük való kapcsolat ki is merült egy-két hátba veregetésben, és néhány biztató szóban a lányokkal kapcsolatban. Szerettük és elfogadtuk Őket, de mélyebben senkit sem érdekelt, hogy miért ilyen vagy olyan ez a társunk. Miért olyan komoly mindig? Miért nem udvarol? És miért tűnik el hosszabb időre a társaságból? Senki sem tudta, hogy hol laknak, és mi a telefonszámuk...

Péterrel néha beszélgettünk abban az időben, de a vele való kapcsolatunk akkoriban még nem vált mélyebbé.

A hittancsoport éveken keresztül együtt volt, de aztán elindult a felnőtt életünk, és szétrajzottunk sokfelé – szép emlékekkel a szívünkben.

Tíz év telt el, amikor ismét találkoztunk Vele, a fővárostól távolabb, ahova közben elköltöztünk.

Kerekesszékekben ülve érkezett a szentmisére, és egyből észrevett minket. Akkor még nagyon kevesen voltak a templomunkban, még kevésbé fiatalok – kicsi gyermekekkel.

A templomból kijövet sokáig beszélgettünk Péterrel, könnyes szemmel és remegő lábbal, mert akkor hallottuk először, hogy 1992 őszén „baleset” érte...

Otthon a gyermekeinkkel együtt azon gondolkodtunk, hogy mi történhetett Vele, miért néz így ki, miért nincsenek végtagjai, de

hogy milyen nagyon fontos őt elfogadni, átölelni, vagy kezét fogni azzal a csonkkal, ami megmaradt a kezéből.

Sokszor találkoztunk Vele az elmúlt évek alatt, és mindig sokat kaptunk Tőle, Általa.

Ha eljött hozzánk ebédre, mindig juttott a családunknak – az ajándék csokin, kávéban, faragott szobron kívül, amivel meglepett – bölcsesség, nevetés, huncut mosoly, humor...

A gyerekeinkkel együtt megküzdtünk a fájdalommal és rossz érzéssel,

...milyen érdekes dolog, hogy a festmény nem az ember kezén múlik, hanem a fejében dőlel.

hogy nem élhet egészséges emberként, hanem komoly korlátokkal kell naponta megbirkóznia. Az Isten szeretete azonban átsugárzott törődött testén-lelkén keresztül is felénk, és mások felé is. Elgondolkodtunk, hogy milyen szép és felemelő a fájdalomban és a szükségben élők szívében lakó Istennel találkozni! Mi pedig jobban megbecsülhetjük, hogy több lehetőségünk van a segítségre, a jócselekedetekre, mert a kezünk-lábunk ép. Csak a szívünkben van-e elég szeretet és hit?

Szalad az idő, s immár 25 éve tart Vele a kapcsolatunk.

Időnként megkeres engem valamilyen műszaki problémával, kéréssel, hogy segítsék megoldani azt.

Folyton töri a fejét, hogy miként lehetne könnyíteni azoknak a sorsán, akik kerekesszékekben ülve élnek, vagy hogyan lehet javítani az őket kiszolgáló eszközökön.

Nagyon szeret rajzolni és festeni, és kis lakásában tökéletes rend uralkodik:

minden dolognak milliméterre a helyén kell lennie.

Életfát vezet nem a születése, hanem a „balesete”, vagy inkább az újbóli megszületése után. Legutóbb az életfát tovább rajzolta 2030-ig. Optimista.

Péter egy otthonban éli az életét, melyet a hozzá hasonló sorsúaknak alkottak meg, közben imacsoportba jár, feladatokat vállal, dolgozik, és folyamatosan küzd az időnként visszatérő, súlyos depressziójával, ami a gyermekora óta – mint egy gonosz szörnyeteg

– nem hagyja el Őt.

Az élete teljesen feleslegesnek és kiszolgáltatottnak is tűnhetne bármely pillanatban. Értelmét csakis akkor fedezheti fel, amikor sikerül a Jóisten ölelését éreznie, miközben el tudja magától taszítani az Őt fojtogató sárkányt. Péter nap mint nap küzd a hitéért, amit időnként teljesen el is veszít, és olyankor kénytelenek az orvosok a gyógyszer adagját növelni, vagy a pszichiátriára küldik egy néhány hónapos kezelésre.

Amikor meglátogatom, Péter mindig megajándékoz „örömcsofival”, vagy éppen színes filctoll készletet küld a feleségemnek. Legutóbb azt mondtam neki, hogy ne a készletet adja oda, hanem inkább rajzoljon valami szépet, és akkor az egy igazi, nagy ajándék lesz az a családunknak. Ez akkor történt, amikor a légkondicionálójának a szűrőjét vittem neki vissza kimosva, és szereltem fel. Ahogy ott ültem és beszélgettünk, megkértem, hogy hadd fotózzam le őt a festménye-

ivel. Egy részük a balesete előtt készült, de javarészt azokat már a csonk kezeivel rajzolta vagy festette. Péter szívesen és örömmel állt oda a falon lévő képei elé a fotóhoz, és megjegyezte, hogy milyen érdekes dolog, hogy a festmény nem az ember kezén múlik, hanem a fejében dől el. Zavaromban azt mondtam, hogy ez épp így van a sportban is. Azok, akik a nehéz pillanatokban fejben – vagy in-

kább lélekben – erősebbek a társaiknál, azok – annak ellenére, hogy technikailag nem jobbak – messze le hagyják őket sikerekben, eredményekben.

1992 tavaszán Péter, még fiatalon, a hittan csoport szélén álldogált, mély gondolataiban elmerülve – és félve az édesapjától, hogy annak nem tud megfelelni –, majd a következőket írta le, kicsit önmaga számára is:

„Bizonyára van sok problémád. Esetleg az élet nagy súllyal nehezedik rád, és igen-igen megterhel. Életedben a bajok jönnek maguktól – sok esetben.

Mit lehet ilyenkor tenni?

Keress az örömet az életben, kutass, valahol csak találkozol vele!

És ha a te életedben éppen nem találsz rá, hát örülj a mások örömeinek, mert jó együtt örülni! Az életedben különböző események érnek. Beállíthatod azokat pesszimizán, ill. optimizán. Egy hasonlattal élve, futhatsz úgy a földgolyón, hogy annak mindig az árnyékos felén legyél, de úgy is, hogy mindig a napsütötte részén haladj.

Épek a lábaid? Szaladhatsz, táncolhatsz, sétálhatsz. Ez öröm.

Ép a füled? Hallhatod az erdőben a madarak énekét, sőt a magadét is. Ez is öröm.

Ha a szemeiddel nincsen különösebb probléma, akkor láthatod a jövő-menő embereket, a játszadozó kiskutyákat. Szép látvány a Dunán haladó, vizet szelő, fehér sétahajó is.

A fű között mozgó rovarokat, bogarakat is figyelheted. Ez is öröm.

A Föld lakói között nagyon sokan éheznek, leromlott egészségi állapotban vannak. De ők is örülnek bizonyára, ha enivalóhoz jutnak. Örülnek bizonyára annak is, ha szomjukat csillapíthatják pár korty vízzel. Örülhetnek annak is, ha süt a nap. A testi-lelki szerelem is jó érzéssel jelentkezhethet az életükben.

Ajánlok egy játékot Neked, játszd ezt a játékot, ha esetleg eddig még nem tetted volna!

Mindenben keress meg azt, ami örömet jelent számodra!

Ez a játék néha könnyű, néha nehéz, de szerintem játszható. Öröme születtünk.

A felhők felett mindig kék az ég.”

Pétert 1992 őszén érte a „balesete”, amikor a vonat levágta az összes végtagját. Emlékszik, hogy az életéért könyörgött az orvosoknak, és emlékszik, hogy **akkor, ott, a Jóisten felemelte, és magához ölelte Őt. Azóta is ezekre a pillanatokra vágyakozik** a dolgozó, de sokszor kiszolgáltatott, monoton, korlátozott, néha értelmetlennek vagy reménytelen látszó, magányos, szomorú, eseménytelen és kísértésekkel teli hétköznapjaiban:

A Jóisten karjaiban lenni, és irgalmas szeretetéből újjászületni.

Irgalmasság a családban

A Szentatya ebben az egyházi évben legfőbb feladatunknak az irgalmasságot nevezte meg, és hozzátette, hogy erre az irgalmasságra nagy szükségünk van. Ezért az kell, hogy legyen a célunk, hogy láthatóvá tegyük Isten közelségének jeleit, megéljük az irgalmasságot. Ezáltal megtapasztalhatjuk Isten közelségét.

Mit is jelenthet ez számunkra a saját családjában? Hogyan lehetek irgalmas a családtagjaimmal szemben?

Nekem az egyik célom a megértő, érző hallgatás gyakorlása.

Amikor sikerül a saját problémáimat, gondolataimat, fáradságomat félretenni, és meg tudom hallgatni őket. Tényleg rájuk figyelek, a szememmel is. Sőt, még a kezeim, lábaim tértelenségét is nekik ajándékozom. Meghallom, amit mondani szeretnének, és sikerül nekem

nem túl sokat beszélnem, éppen csak amennyit muszáj. Igyekszem annyi időt fordítani rájuk, amennyire szükségük van ahhoz, hogy megnyugodjanak, és tovább tudjanak menni az útjukon. Ezt nagyon nehéz megvalósítani a rohanó hétköznapokban. Nagyon nehéz háttérbe állítani magamat, nem tenni és nem beszélni.

Ha ez sikerül, akkor valóban megtapasztalható Isten közelsége számomra a melegségben, otthonosságban, meghittségben és szeretetben. Az Irgalmas Isten közelsége pedig gyümölcsöző. Az ilyen beszélgetések után általában újabb utak nyílnak meg bennünk. Tovább tudunk indulni az utunkon.

Az irgalmasságot tettekkel is gyakorolhatom.

Tudom, hogy a férjem már egy hete le szeretné nyírni a fűvet, de egyszerűen

nem jut hozzá. Ilyenkor persze moroghatok, hogy miért nem osztja be rendesen az idejét, de szó nélkül le is nyírhatom a füvet.

Amikor a fiam házat próbál készíteni az éppen legkedvesebb kis játéknak, akkor vagy hagyom, küzdjön egyedül, vagy leülök mellé, és együtt készítünk egy igazán használható kis építményt.

Amikor végre van egy kis időm egyedül, akkor lerogyhatok megnézni a telefonomon, hogy mik a hírek a nagyvilágban (persze ha így döntök, akkor hirtelen nagyon gyorsan peregnek a percek), vagy megtehetek valamit, ami nem a legsürgősebb, de már régóta gondolkodom rajta, hogy meg kellene tennem. (Például összeállítok egy kincskeresős játékot a gyerekeknek, vagy írok egy szerelmes levelet a férjemnek.)

Szeretnék figyelmesebb lenni, ez olyan fontos része az irgalomnak! Annyi min-

den történik folyamatosan körülöttünk. Olyan gyorsan peregnek néha az események, hogy nagyon nehéz számomra igazán figyelmesnek lenni családtagjaimmal. Szeretném észrevenni, ha valaki éppen rossz hangulatban van. Néha olyan kevés elég, hogy kimozduljon belőle! Egy megértő vállveregetés, egy pohár tea, egy nagy ölelés, vagy egy jó ötlet...

Szeretném többször észrevenni a jót is. Szeretném többször megköszönni a családomnak azt a sok mindent, amit nap mint nap kapok tőlük. Amikor eszükbe jut segíteni kipakolni a bevásárlást. Vagy egyszerűen odajönnek hozzám a konyhában és mesélnek. Ilyenkor annyi mindent megtudok arról, hogy mi van a kisebb-nagyobb buksikban. Szeretném megdicsérni őket többször.

Isten az irgalmasság legfőbb forrása, példaképünk. Ha valamiben hibázok, rosszat teszek, mulasztok, biztos lehetek benne, hogy Isten szeret engem, mindennek ellenére, mindezekkel együtt. Úgy érzem, hogy a család alapvető feladata ennek az elnéző, irgalmas szeretetnek a felfedeztetése, továbbítása, megtanítása.

Az a tapasztalatom, hogy ha ezekre törekszem a hétköznapiakban, ha igazán és elszántan igyekszem irgalmas lenni a családomban, akkor teljesen más a hangulatunk, jobb a kedvünk, békésebbek és hatékonyabbak is vagyunk. Igaza van Ferenc pápának: szükségünk van az Irgalmasság évére! Sokszor kérem az ebben való kitartáshoz a Szűzanya segítségét is, hisz az Ő irgalmas tekintetében megpihenve, felfrissülve a háziszentélyben sokkal könnyebb az irgalmasságot gyakorolni.

Közösségben közel a kegyelem

Még nagyböjti szombat éjszaka volt, az otthonokban békés csend honolt. „Ott” lehetett volna akár rettenet, ám az óra vasárnapra hajolt.

S akkor egy kéz, a monitor és a Szentlélek árnyékában megtörtént a KEGYELEM, hajnalban, nekem, akkor és ott.

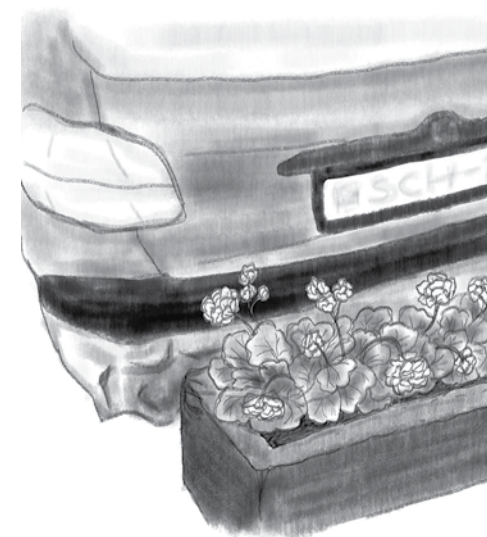
Zalaegerszeg (Kardiológia, február 21.)

Hálával, imával köszönöm sok buzgó fohászokat, hogy az Úr akaratából velem így történhetett, és tudom, hogy most újra rajtam a sor, Értetek, Másokért, a Közösségek tagjaiért ugyanígy tenni. – Áldjuk az Urat, mert jó, és irgalma örökkévaló!

Ami átformál

Nagyon félek attól, hogy valamit elrontok, hogy hibázok. Nehezen bocsátom meg magamnak, ha valami nem sikerül, sokat bánkódom miatta. A lelki alkatomon túl az is belejátszik ebbe, hogy gyerekkoromban nagyon sokat szidtak, nem sok dicséretet kaptam.

Ezek után talán jobban érthető, hogy micsoda pánikba estem pár éve, amikor három kislányunkkal kisvárosunk piacára autózva összetörtem családom öreg autójának a hátulját. Az úgy volt, hogy a júliusi kánikulában egy kis hűsítő dinnyére vágytunk, így felpakoltam a gyerekcsapatot, hogy akkor alaposan bevásároljunk a piacon. Persze a kicsik számára a hét perces út is hosszúnak bizonyult a nagy melegben, és mire a parkolóhoz értünk, már hárman háromféle dologért visítottak. Az egyik azért, mert

melege volt, a másik azért, mert szomjas, a harmadikat pedig szorította a biztonsági öv.

Persze a parkoló dugig volt, és csak egy beton virágtartó mellett volt egy

szűkös kis hely. Félig be is álltam, ám közben muszáj volt hátra fordulnom csillapítani a kis elégedetlenkedőket. Közben megjelent egy autó mögöttem, gyorsan be kellett fejezmem a parkolást. Igen ám, de a nagy hacacaréban teljesen kiment a fejből, hogy ott a földön a beton virágtartó, a tükörből meg nem látszott, így a nagy kapkodásban alaposan nekitolattam, és összetörtem a kocsink hátulját. Zokogva és rettegve hívtam fel a férjemet, hogy beszámoljak

neki, milyen béna voltam, és mekkora kárt okoztam.

És ekkor valami egészen váratlan történt. Az én kedves férjem, ahelyett, hogy alaposan leszidott volna, aggódva kérdezte, hogy mindenki jól van-e, nem esett-e bajunk. Ahelyett, hogy lehorodott volna az ügyetlenségemért, még ő vigasztalt engem, megnyugtatóan, hogy nincs semmi baj, hisz ez csak egy autó. Az ő nagylelkű szeretete azóta is, nap nap után bearanyozza az életemet.

Megtörtént történet

Egyszer egy egyetemista lány a nyári szünetben elment Firenzébe, egyedül, autóstoppal. Megnézte a képtárakat, múzeumokat és a híres épületeket, és elindult haza. Este érkezett az osztrák–magyar határra. A forgalom nagyon gyér volt, eleredt az eső. Átgyalogolt a határon és várta az autókat. Először egy csillogó-villogó Opel jött, talán valamelyik felekezet pásztora vezette. Nem állt meg, nem is lassított.

– Az kéne még, hogy pletykáljanak a gyülekezetben. Éjjel, stoppos lányokkal furikázni...

A szakadó eső a lány haját az arcára tapasztotta. Sokáig nem jött semmi, aztán egy új Audi jött. Talán valamelyik párt vezetője ült a volánnál... Ő sem állt meg, gázt adott és tovább ment. Az útról

fölfröccsenő sáros víz beterítette a lány ruháját.

– Dehogyan veszek föl egy ilyen ázott ürgét! Napokig száríthatnám az ülés-huzatokat...

Az úttól távolabb az árokparton letette a hátizsákját, és ráült. A esővíz a hátán csorgott. Fáradt volt, éhes volt és fázott. Összekucorodott és imádkozott. Csörömpölve, csattogva egy

öreg Lada jött. A tetején két mosógép, a nyitott csomagtartójában hűtőszekrény volt. Megállt, egy fiatal férfi nyitotta ki az ajtót. A belső világítás kigyulladt és látni lehetett a kocsi belsejét: hárman ültek benne. A kalaptartón és a hátsó ülésen kupacban állt a sok hajszárító, kávéfőző, habverő.

– Valami baj van?

Döbbsent, néma csend. – Nem látja, hogy cigányok vagyunk?

tette a hátizsákját, és ráült. A esővíz a hátán csorgott. Fáradt volt, éhes volt és fázott. Összekucorodott és imádkozott. Csörömpölve, csattogva egy

– Nincs semmi baj. El tudnának vinni egy darabig?

Döbbsent, néma csend.

– Nem látja, hogy cigányok vagyunk? A hátsó ülésen szorítottak helyet a lányok.

– Lomizni voltunk.

Késő éjjel értek Székesfehérvárra. Vacsorára zsíros kenyeret, lila hagymát és paradicsomot adtak. A kicsi ház egyetlen szobájába befűtöttek, hogy a lány fölmelegedjen, és a ruhái megszáradjanak, a három fiú pedig átment a szomszédba aludni. Reggel elvitték a buszpályaudvarra, feltették a pesti buszra.

– Itt ne stoppoljon, sok rossz ember van erre felé!

A hátizsák zsebébe annyi pénzt gyömöszöltek, amennyi pont elég volt a vonatra Pesttől hazáig.

Lukács 10, 36–37.: „– Mit gondolsz, e három közül melyik lett a felebarátja annak, aki a rablók kezébe került?

Az így felelt:

– Az, aki irgalmasságot cselekedett vele.

Jézus erre azt mondta neki:

– Menj, és te is hasonlóképpen cselekedjél!”

Apahétvége – nem hétköznapi apáknak

Ezek a schönstatti fiúk mindig kitalálnak valamit. Aztán, ha kitalálták, megvalósítják. Ha pedig megvalósult, és jó lett, igyekeznek legközelebb még jobban csinálni.

Így van ez az apahétvégével is, amit idén májusban már harmadszor szerveztek meg Óbudaváron a huszonévesek az eggyel előtűk járó nemzedéknek. Az apahétvége az, amire a résztvevők egész évben várnak – nekem például két hét után már elvonási tüneteim vannak. A feleségek talán kevésbé várják, hiszen ilyenkor rájuk marad az egész család.

Ez persze az egyik fő vonzerő, amikor péntek délután ki-ki elindul, hogy a szentélyhez megérkezve férfitársával együtt lehessen. Tavaly nagybőjtre

esett a hétvége, az első este egy jókora keresztet cipeltünk, ami nemcsak átvitt értelemben volt teher. Idén ilyen kereszt nincs, mécsesekkel, énekszóval járjuk a sötét erdőt – csupa basszus, néhány bariton, de sehol egy szoprán, vagy alt. S férfitársaságban az sem okoz disszonanciát, hogy az imádságos, elmélyedő zarándokutat a megérkezéskor tábortűz, zsíros kenyér, bor és nóta váltja fel. Sokunknak ilyesmiben ritkán van része, alaposan ki is használjuk az alkalmat.

Víg Mihállyal szólva,(túl) keveset alszik negyven fele az ember, s ezt az igazságot másnap sokan megtapasztaljuk. Estére azonban más is kiderül: negyven

fölött kevesebbet is bulizik az ember, így a második este már sokkal csendesebb, s nagy, érintetlen demizson borok maradnak az apák után. Reméljük, a fiúk azért még hasznát veszik.

Előre szaladtunk azonban, nem bulihétvége volt ez csupán. A szombat délelőtt atyatanulmánnyal telik, s azzal a sajátosan schönstatti módrá közhelymentes, őszinte tapasztalatcserével, melyre csak azok képesek, akik maguk mögött tudták hagyni a szent színház minden kellékét. Kentenich atyától egymás segítségével megtanuljuk, hogy pásztorok vagyunk, de csak akkor lehetünk jó pásztorok, ha békében élünk önmagunkkal.

A fiúk bölcs mértékletességgel adagolják a szellemi táplálékot, a délután már a sporté és a játéké. Idén verseny helyett mindnyájan felszabadultan élvezzük egymás társaságát – ki a focipályán, ki újazskodva, ki pedig az erdőt járva.

Kipihelve, megújulva, megerősödve érkezünk haza a vasárnapi ebédre. Lehet, hogy a családnak mégis várja a következő apahétvégét?

Férjem idén két nem-schönstatti barátunkat is elhívta tölteni az apahétvégére. Az egyik feleség föl is hívott előtte: „na, már megint egy hétvége, ahol egyedül kell helytállnom... Úgyis olyan keveset van itthon.” Aztán a következő héten újra telefonált: „Te, el tudnád intézni, hogy legalább évente egyszer elmenjenek ide? Annyival jobb itthon azóta...”

Kentenich vetélkedő

Assan hat éve vagyok itthon a gyerekekkel, úgy éreztem, kell egy kis szellemi kihívás. Ezenkívül a lelki életünk is igényelte, hogy kapjon egy kívülről jövő lökést, így szinte egyszerre érlelődött meg bennünk a gondolat a férjemmel, hogy jelentkezünk a Kentenich vetélkedőre. Rajtunk kívül több mint húsz pár érzett erre készíttést.

A vetélkedő egy őszi, ún. „alpozó” és egy tavaszi, „mélyülő” fordulóból állt. Az első forduló öt kérdéssorból állt, mindegyik kérdéssorban kb. tizenkét kérdést kellett megválaszolni, melyre két hét állt a rendelkezésünkre. Az első szakasz kérdései Kentenich atya életének különböző eseményeit, fontos szereplőit vették számba. Ez amolyan kis kedvcsináló volt. Szerencsére hamar kialakult, hogy melyikünknek melyik kérdések a

testhez állóak, így férjem főként a keresgélős, kiegészítős, sorba rendezős feladatokat vállalta, jómagam pedig a kifejtőseket. Szép volt megtapasztalni, hogy remekül kiegészítjük egymást és jó csapat vagyunk együtt. Olyannyira jól tudtunk együtt dolgozni, hogy végül szoros versenyben dobogós helyen végeztünk az első szakaszban.

Ezek után már alig vártuk, hogy nevezhessünk a tavaszi fordulóra. Itt már Kentenich atya munkásságával, pedagógiájával ismerkedtünk négy kérdéssoron keresztül. Komoly témák kerültek terítékre, melyekről sokat olvashattunk, elmélkedhettünk. Legtöbbször a gyerekek esti fektetése után tudtunk a feladatokkal foglalkozni, így szinte az összes kérdéssort a leadási határidő utolsó napjának utolsó óráiban fejeztük be. A befektetett

munka végül ismét meghozta gyümölcsét. Amellett, hogy egyre jobban megismerhettük Kentenich atyát, ismét az élményben végeztünk, így másik hat csapattal együtt bejutottunk a Kápolna ünnepen rendezett fináléba. A részvétel természetesen nem volt kötelező, így sokat gondolkoztunk, hogy elmenjünk-e.

Az ok nagyon gyarló és emberi volt: féltünk, hogy hogyan tudunk helytállni, hisz könnyebb a gép előtt ülni úgy válaszolni a kérdésekre, hogy időnk is van rá, és utána tudunk nézni, hogy mi lehet a megoldás. Végül az Atya-telefont hívtuk segítségül, és egyértelmű választ kaptunk, hogy mennünk kell. Mivel a gyerekvigyázást itthon sikerült megoldani, az is nagyon jó volt, hogy kettesben tudtunk elmenni Óbudavárra.

A finálén jó volt találkozni a versenytársakkal, és együtt izgulni végig a versenyt, amely rendkívül jól szervezett, pörgős, frappáns volt és még a közönség is élvezhette, mivel a számítógépen adott válaszaink is kivetítésre kerültek. Bár úgy éreztük, több kérdésre nem jól tudtuk a

választ, legnagyobb meglepetésünkre a megosztott második helyen végeztünk, így egy szép Kentenich atyás emlék plakettel és egyéb ajándékokkal térhettünk haza. Ennél azonban még sokkal többet adott az egész vetélkedő. Rácsodálkozhattunk, hogy milyen hatalmas életművet hagyott hátra Kentenich

...milyen hatalmas életművet hagyott hátra Kentenich atya, micsoda gazdag a mozgalmunk, és még mennyi minden van, amit tanulnunk kell önmagunkról, egymásról és a világról.

atya, micsoda gazdag a mozgalmunk, és még mennyi minden van, amit tanulnunk kell önmagunkról, egymásról és a világról.

Ezt bizonyította számunkra, hogy amikor egy kapcsolati válságba jutott baráti házaspár

felkeresett bennünket, őket hallgatva jött az érzés, hogy hiszen éppen ezekről a buktatókról, mély lelki mozgásokról olvastunk nemrég a vetélkedő során.

Mindenkinek csak ajánlani tudjuk ezt a megmérettetést, ami nagy élmény volt számunkra, és ezúton is köszönjük Csermák Péternek és a szervezők lelkes kis csapatának áldozatos munkáját!

Téged is hív!

VI. Kentenich vetélkedő

Jelentkezési határidő: 2016. szeptember 10.

Infók: kentenich.schoenstatt.hu/jatek

Jelentkezz, csatlakozz Te is!

Csermák Péter papszentelésére egy kilenceddel készül a schönstatti közösség, amit Gert-rúd-Mária Nővér küld hónapról hónapra. Az alábbiakban a májusi, hetedik részből közlünk egy részletet, hogy akinek kedve tartja, még bekapcsolódhasson ebbe a közös készülletbe.

Az Ő kezében

2016. május – 7. rész

Kedves Családjaim és Fiatlajaim!

Közösen készülünk Péter, az első magyar schönstatti atyánk papszentelésére, ami Budapesten a Szent István Bazilikában lesz 2016. július 8-án. Már várjuk Schönstatt Mozgalmunk életének e fontos pillanatát. Egy nappal későbbre, 2016. július 9-ére pedig minden fiatal meghívást kapott egy nemzetközi ifjúsági estre Óbudavárra, amint azt a Facebookon is hírül adták. 18 órakor kezdődik a Szűzanya, Péter és a fiatalok köszöntése a Szentélyben.

Különös módon köszöntötte Péter a Szűzanyát éppen egy évvel ezelőtt májusban, Mária hónapjában, diakónusszentelési miséje végén. Rövid beszéde gazdag hálát fejezett ki. Szó szerint ezt mondta a végén: „A végére hagytam a legfontosabbat: köszönet mennyei Édesanyánknak! 11 és fél éve történt: 18 éves fiúként mentem a szentélybe, hogy a Szűzanyától tanácsot kérjek. Nem tudtam mi tévő legyek: menjek el papnak, vagy alapítsak családot. Végül jött egy gondolat: »Szűzanyám, döntök, mert dönteni kell, elindulok a papság felé, de kérek, szólj, ha rossz úton vagyok!« – így jártam az elmúlt éveket nyugalomban és örömben!

Drága Szűzanyám! Köszönöm neked a hivatásomat, amit akkor rád bízam.

Köszönöm, hogy ezeket az éveket veled járhattam. Ma, a diakónusi ígéreteim után szeretném magamat újra rád bízni és ezt a szentelést egy új kéréssel összekötni: légy mindig velem, ha egyedül érzem magam, és segíts, hogy utamat végig hűségben járhassam!

Most meghívom Önöket, hogy velem együtt közösen újítsuk meg szeretetszö-

vetségünket, mindenki a saját anyanyelvén.”

A Szűzanya, akivel szeretetszövetséget kötöttünk, Péter számára hivatása édesanyjának és királynőjének bizonyult. Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk! Édesanyaként Mária megbízhatóan és gyengéden gondoskodik, királynőként pedig megköveteli az együttműködésünket, hiszen ő egy „fárasztó” asszony. Egy fiatal megtapasztalta, hogy a szeretetszövetség megkötése után úgy jött ki a szentélyből, mint egy „apostoli rakéta”, és olyan dolgokat is meg mert tenni, amikről korábban álmodni sem mert.

A szeretetszövetségben való élet egy kaland – és egyidejűleg biztonság és bizalom, ha már nem tudjuk, hogy hogyan tovább. Kentenich atya, a szeretetszövetség úttörője és alapítója, amikor sorra jöttek a nehézségek, bátran és naivan ráhagyatkozott a Szűzanyára és ezáltal Krisztusra. Például amikor 1941-ben tudta, hogy börtönbe kell mennie, akkor az utolsó, papoknak tartott lelkigyakorlatát, a „hattyúdalt” a Szűzanyáról tartotta. Ugyanígy tesz az USA-ban, mikor nyomasztó hírek érkeznek Rómából.

„Én teszek érted valamit, Szűzanya, kérek, tégy Te is értem valamit” – ez az ő vezérfonala.

„Anyá, én köszöntelek Téged, köszönts Te is engem” – hallja e szavakat tőle egy fogolytársa Dachauban a gyülekezőtéren. Amikor a fiainak az internátusból el kell menniük az első világháborúba, az utolsó és legértékesebb dolog, amit Kentenich atya a lelki útavalóként rájuk bíz: „Gyermek, ne felejtse el az Édesanyját”.

Ugyanezt a mottót idézi Milwaukeeban a családokhoz intézett búcsuprédikációjában, amikor 1965 szeptemberében egészen váratlanul el kell utaznia Rómába.

Az első világháborúban Kentenich atya élénk levelezést bonyolított a fronton lévő fiaival. A Szűzanyát újra és újra bátorítóként és bizalmas pártfogóként emlegeti.

(...)

Kedves Fiatalok és Családok, ha mi is alaposan megvizsgáljuk, hogy országunkban mi minden fejlődött a Schönstatt Mozgalom által, akkor az is az Ég ujjal mutatott jele lehet, hogy eszközként működhetünk az új evangelizáció területén. Talán a szervezésben is segíthetünk, az apostoli erők összekapcsolásával?

„Ha saját erőinkre tekintünk, elsüllyed minden bizalmunk és reményünk”, de abban az értelemben mégis mehet nekünk, ha „odanyújtjuk neked kezünket, Anya...”. A mennyei szövetségünkben bízva még sok minden valóra válhat. Amikor a saját erőnk, a saját tudásunk, stb. nem elegendő, akkor mindig érdemes használni az égieket. Akkor egy Máriához intézett bensőséges kérés továbbvihet minket, akkor egy Máriának ajándékozott korona lehet a kifejezése saját tehetetlenségünknek és nagy bizalmunknak, szeretetszövetségünk kifejezése.

Még közelebb kerülni hozzá

Ozsvári Csaba egy alkalommal a szó legszorosabb értelmében megkoronázta a Szűzanyát, mivel a Máriapócsi Szűzanya kegyképének készített egy koronát.

„Milyen érzés volt a Szűzanyát megkoronázni?” – kérdezték Csabától egy riportban. „A méltatlanság érzése volt az első, aztán, hogy ilyen közel kerülhettem a Szűzanyához. Valóban így is történt. Nem történt csoda, mert az utam nagyjából erre vezetett, csak most már tudatosabban próbálok a Máriával való kapcsolatomat erősíteni mind a magam, mind a családom szempontjából. (...) Megértettem azt, hogy Mária azért van,

hogy Jézushoz vezessen. Eszembe jut a kánai menyegző, amikor Mária annak ellenére kéri Jézust, hogy Ő azt mondja, még nem jött el az én óráim. Mária ki tudja járni Jézusnál, ami jó nekünk, nem azt, amit szeretnénk, hanem ami jó nekünk.”

Kedves Fiatalok és Családok, szeretném Önöket most májusban, Mária hónapjában meghívni, hogy egészen tudatosan bízzák rá a Szűzanyára kisebb-nagyobb ügyeiket és kéréseiket, és írják le a legszebb imameghallgatásokat.

Örülök a közeli találkozásunknak 2016. július 8-án Budapesten, és szívből köszöntöm Önöket.

Gertrud-Maria Erhard Növér

(továbbiak: <http://csaladok.schoenstatt.hu/Kilenced-Csermak-Peter-szentelesere.html>)

Én pap leszek, komolyan mondom!

A mikor még híre-hamva se volt a mostani Schönstatt-központnak Óbudaváron, a Gódnay házaspár házában gyűltek össze a házaspárok Tilmann atyát hallgatni. A pincében voltak az étkezések, a nappaliban pedig a misék és az előadások. Peti és én, az akkori kisgyerekek, a magunk hét-nyolc évével pedig rossz idő esetén, jobb híján az emeleten csapattuk az időnket. Hol a Pór, hol a Fleischer, hol a Varga lányokat kergettük, mikor milyen hangulat-

ban voltunk (és persze mikor milyen előadói hét volt...). Aztán ha meguntuk a fogócskát, mert épp ránk szólt Róbert bácsi, hogy hangosan dübörgünk, és nem lehet így figyelni az előadásra, hát a fenti matracokból építettünk egy jó nagy bunkit. A frissebb generációnak mondom, ez a háborúban használatos 'bunker' szó szlengesített verziója, minálunk afféle sufnit, kunyhót, kis elszeparált helyiséget jelentett, ahol a sötétben nyugodtan beszélgethettünk arról, hogy

kinek épp melyik lány tetszik. Természetes volt akkoriban még, hogy egy húsz centi vastag matrac hangszigetel is egyben, így senki nem hallja a szerelmi életünk részleteit.

Petinek a nőügyeit így sokáig figyelemmel kísérhettem. Csak egyszer ijesztett meg. Ha jól emlékszem, tíz éves korunkban történt. Szokásos délelőtti misén, Tilmann atya vezetésével, mi ketten pedig álmos, de büszke ministránként feszítettünk a jobbán (ő büszke, én álmos). Az atya minden misét úgy kezdett a nappaliban, hogy megkérdezte, ki fog áldozni. Ahányan feltették a kezüket, annyi ostyát tett bele a fatálkájába. Aztán az áldozás után, vagy csodálatos Szentostya-szaporítás történt, vagy sokan mégse mentek áldozni, vagy csak kapásból többet rakott a tálba, de a lényeg az, hogy jó sok maradt a végére, amikor pedig már mindenki megáldozott. Tilmann atya pedig nem sokat te-

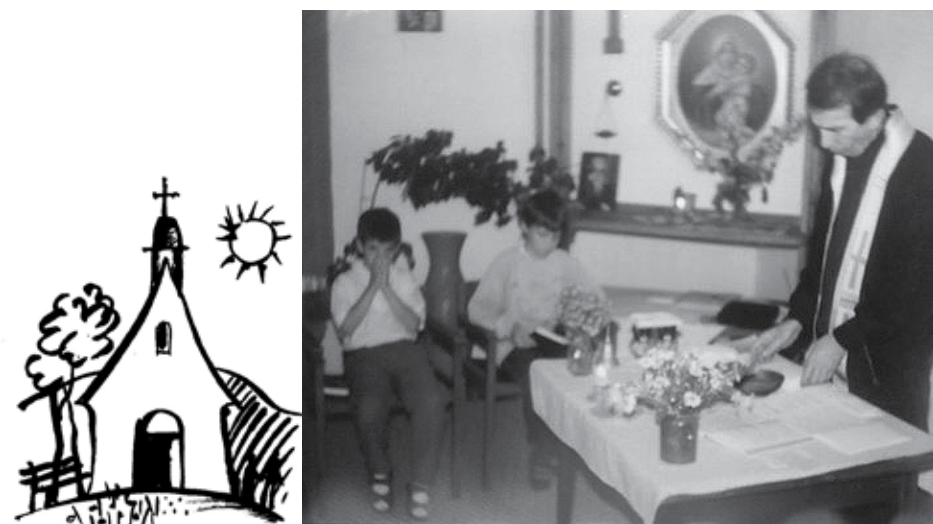
ketóriázott, összefogta kisebb adagokba a megmaradt Krisztus testét és hamml! sorra megette mindet, majd egy kis vízzel fröccsöntött miseborral jóízűen lekísérte mindezt. Én elismerően néztem Tilmann atya gyors leleményességét, de tekintetem Petin akadt meg, aki tátott szájjal, csurgó nyállal bámulta a mutatványt. Majd hosszú másodpercek múlva rám nézett, és csak ennyit mondott:

„Én pap leszek, komolyan mondom!”

Bevallom, kicsit megijedtem ettől a kijelentéstől, mert féltettem a bunkis traccspartijainkat és az izgis nőügyek kibeszélését. Én is szeretem a hasamat, de hogy egy pillanatnyi fellángolás miatt abbamaradjon mindez?!

Aztán két évtized múlva most itt tartunk: se bunki, se nőügyek, de itt egy full-extrás Schönstatt-központ, a Csermák Peti pedig pap lesz. Ennél izgisebb már nem is lehetne...!

Endrédi Gabó

Az igazságosan szerető Atyától az irgalmasan szerető Atyához¹

Bevezetés P. H. Kingtől

Kentenich atya szavai

Száműzetése után Kentenich atya levelet írt a Schönstatt-családnak, melyben a saját és a Schönstatt-család tapasztalatainak hozadékát mutatja be: Istennek, mint a szeretet Istenének még radikálisabb felfogását. Az irgalmas szeretet Istene különösen ott látható, ahol megtapasztaljuk határainkat, nyomorúságunkat, bűnösségünket. Valójában „kopernikuszi fordulatról” van itt nála szó nemcsak az egyesek szempontjából, hanem lelkiélettörténeti szempontból is.

Az új Isten-képből egy új ember-kép is adódott, az ember gyermeki önfelfogása.

Ugyanígy egy új közösség-kép is.

Ma még nem fogjuk fel teljesen, hogy mennyire új a bennünk (ti. Schönstatt-családban – a szerk. megjegyzése) megtestesült gyermek-, atya- és közösség-forma, melyeket ugyanakkor pedig elvárhatunk mint örökös ajándékot családjunk minden nemzedéke számára. A második fogság (száműzetés USA Milwaukeeban) végén mély változás ment végbe ezen a területen.

Ez elsősorban az Atya-képünkre vonatkozik. Számunkra Isten mindig a szeretet atya volt. Erre mutat rá az, hogy a világ-alaptörvényt mindig a legkomolyabban figyelembe vettük, s ez kezdettől fogva meghatározta és átítatta a Schönstatt-család lelkiességét. Nemcsak elméletileg, hanem tapasztalatból is tudjuk, hogy az isteni tevékenység számára minden ok oka végső soron a szeretet. Minden, ami Tőle származik, szeretetből, szeretettel és a szeretetért történik. Mindig sajátos küldetésünknek fogtuk fel, hogy ezt az isteni világ-alaptörvényt életünk és nevelésünk alaptörvényévé tegyük.

Azt is tudtuk, beleértettük, hogy az Isten-szeretet jellegzetes ismertetőjele az irgalmasság. De ami új most, az az Isten irgalmas szeretetének rendkívü-

li nagysága. Eddig erősebben vezetett bennünket az igazságos szeretet gondolata; azaz egy olyan beállítás, hogy ezt a szeretetet cselekedetek és átalakulások; mindenféle szeretet-áldozatok árán kell kiérdemelnünk. Kitartunk még ma is szilárdan emellett a hívő meggyőződés mellett, ugyanúgy törekszünk arra, mint korábban, hogy a Mennyei Atyának örömet okozzunk.

De ahol értékelésről van szó, azon vagyunk, hogy saját hozzájárulásunkat egyáltalán ne vegyük túl fontosnak. Csak Isten, az Atya és az ő irgalmas szeretete fontos. Végül is nem annyira azért szeret bennünket, mert jók és becsületesek vagyunk, hanem azért, mert ő a mi atyánk. – ezt tanítottuk már Schönstatt történelmének kezdetétől fogva. Irgalmas szeretetét akkor tudja a leggazdagabban felénk áramoltatni, amikor határainkat, gyengeségeinket és nyomorúságainkat örömmel elfogadjuk és tudatára ébredünk, hogy szíve kitérülésének és szeretete túláradásának leglényegesebb indokait ezek jelentik.

Ezért a jövőben Istennel szemben két dologra fogunk jobban hivatkozni, mint eddig: végtelen irgalmára és a mi feneketlen nyomorúságunkra. Kitérjük kezeinket és így imádkozunk:

Kedves Schönstatti Háromszor Csofaldatos Anya és Királynő, gondoskodj arról, hogy magunkat szájalmas és szájalomra méltó királyi gyermeknek éljük meg, és ezáltal különös módon Isten

végtelenül irgalmas atyai szeretetének kedvenceiként járjunk az életben.

Így jellemeztük a magunk módján Kis Szent Teréz Atya-képet, melyet a saját eszményünkévé választottunk. Öhöz-zá hasonlóan szeretnénk a jövőben nem annyira az igazságosság, hanem inkább az irgalom áldozatává lenni. Tehát nem tesszük a kezünket rá mindazon jó dolgokra, melyeket végbevitünk, és a megbocsátás így kiérdemelt jogcímére. Sokkal inkább építünk minden helyzetben a Mennyei Atya végtelen irgalmára és a mi nyomorúságunkra, amit örömmel elfogadunk és tudatosítjuk magunkban, hogy ezáltal egyedülálló módon levonjuk Isten irgalmát magunkra, családjunkra, az egyházra és az egész világra. „A szentség a hétköznapokban” c. könyv mondja: „A gyermek felismert és elismert gyengesége jelenti a gyermek mindenhatóságát és az Atya tehetetlenségét.”

Ezzel egyúttal jellemeztük az új gyermek-képet, melyet az elmúlt 14 évben élhettünk és megélhettünk, és amelyet szeretnénk áthagyományozni a következő nemzedéknek.

¹ Levélrészlet, 1965. december 13.; In: An seine Pars Motrix, 3 (1965), 9–11.

Az irgalmasság az egyház szemöldökfája

„Út, amely egyesíti Istent és az embert, mert megnyitja a szívet annak a reménynek, hogy örökre szeretnek bennünket, bűnünk korlátai ellenére”; „alapvető törvény, amely minden személy szívében lakik”; „architráv, szemöldökgerenda, amely támaszt nyújt az egyház életének”; „életeszemély és hitünk hitelességének kritériuma”.

Ferenc pápa számos módon meghatározza az irgalmasság fogalmát, hangsúlyozva, hogy az egyáltalán nem „a gyengeség jele, hanem sokkal inkább Isten mindenhatóságának tulajdonsága”. Isten irgalmassága „örökkévaló”, hangsúlyozza továbbá a pápa, mert „az embert az örökkévalóságban mindig az Atya irgalmas tekintete kíséri”. Jézusban „minden irgalmasságról szól és semmi sincs részvétel nélkül”, mivel „személye nem más, mint szeretet, olyan szeretet, amely ingyen adja önmagát”.

A pápa ezen a ponton jelentősen aláhúzza: az irgalmasság „nem pusztán az Atya cselekvési módja, hanem annak a kritériumává válik, hogy megértsük: kik valódi gyermekei”. Gyakorlatilag **mindnyájan „arra kaptunk meghívást, hogy irgalmasságban éljünk, mert nekünk volt elsőként részünk abban, hogy irgalmasságot gyakoroltak irányunkban”**. „A sértések megbocsátása tehát olyan imperatívusz, amelytől a keresztények nem tekinthetnek el”. Sokszor nehéznek tűnik megbocsátani, hangsúlyoz-

za a pápa, azonban „a törekeny emberi kézbe helyezett megbocsátás az eszköze annak, hogy szívünkben megvalósuljon a béke, hogy boldogan éljünk”.

Az „egyház hitelessége is az irgalmas és részvétet érző szeretet útján át halad” – teszi hozzá a pápa: talán hosszú időn át elfeledkeztünk arról, hogy megjelöljük és megéljük az irgalmasság útját” engedve a kísértésnek, hogy „mindig és csakis az igazságosságot követeljük”, miközben korunk kultúrájában „egyre ritkábbá válik a megbocsátás megtapasztalása”. Ezért a pápa arra buzdítja az egyházat, hogy vállalja magára a feladatot: „a megbocsátás örömteli hirdetését”. A megbocsátás „olyan erő, amely új életre kelt és bátorsággal tölt el, hogy reménnyel tekintsünk a jövőbe”.

„Irgalmasok, mint az Atya” – a Jubileum mottója

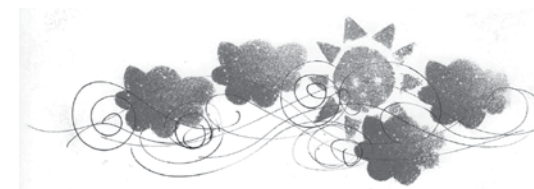
A pápa emlékeztet rá, hogy számára az irgalmasság témája különösen fontos, olyannyira, hogy ezt választotta püspöki jelszavává: „*Miserando atque eligendo*”

(Megkönyörült és kiválasztotta – „Meglátta őt Jézus, megkönyörült rajta, és kiválasztotta” Mt 9,9). Ez a kifejezés engem „mindig meghatott” – írja a pápa. Idéz II. János Pál pápa „*Dives in misericordia*” kezdetű enciklikájából, hangsúlyozva annak sürgősségét, hogy a

kortárs világban hirdessük az irgalmasságot és tanúságot tegyünk róla”.

„Ott, ahol az egyház jelen van, ott nyilvánvalóvá kell válnia az Atya irgalmasságának”, és **„bárhon, ahol keresztények élnek, mindenkinek az irgalmasság oázisára kell találnia”**.

*forrás: Vatikáni Rádió
Irgalmasság rendkívüli szentéve:
a pápai bulla ismertetése (részlet)*

Hamis istenkép elvesztése

Régi csoporttársamat látogattam meg, hároméves kislányának édes-séget vittem ajándékba. Anyukája a finomságot a konyhapultra tette, és intette a kislányt, hogy csak ebéd után szabad megennie. A nappaliban leültünk beszélgetni. A kicsi egy idő után eltűnt, mi belemerültünk a régi közös élmények felidézésébe. Hirtelen eleredt az eső, nagyot dörgött az ég. A kislány rémülten rohant anyjához a konyhából. A keze, szája csokis volt. Édesanyja kérdezte, mi a baja. A kicsi szipogva mondta: „Nem szabad enni a csokit, én ettem, és a jó Isten rám kiabált.” Az anyukája rám kacintott, és arcára komolyságot erőltetve felelte a kislánynak. „Bizony, a jó Isten látta, hogy rosszkodsz, azért dörgött az ég. Máskor nem szabad ilyet csinálni,

mert Ő lát ám mindent, amit csinálsz. Ugye?” – és hozzám fordult, várva, hogy erősítem meg, amit mondott.

Én nagyon zavarba jöttem, nem akartam kellemetlen helyzetet okozni. Em-lékek lapultak bennem, amelyek persze nem peregtek le bennem akkor néhány másodperc alatt, de fájt, hogy a kicsi rémisztő képet kap Istenről. Bennem vannak a Mikulást, karácsonyt megelőző ijesztgetések, „Rossz voltál, csak virgácsot hoz a fa alá vagy a csizmádba!” Bennem vannak a búcsúzásokor kapott figyelmeztetések: „Aztán rendesen viselkedj ám, mert Isten mindent lát, mindent hall, és megbüntet érte.” Em-lékszem arra is, amikor nagybacska voltam, hogy én magam provokáltam Istent: a lefolyóba dugtam anyukám

autójának a kulcsát, hogy ne tudjon elmenni otthonról, és vakmerően azt mondtam magamban: „Ha van Isten, büntessen meg érte.” Semmi nem történt. Nem csapott belém a mennykő, anyukám pedig azt hitte, ő veszítette el. És bennem él az az eset is, amikor több, hívő családban felnőtt osztálytársam veszítette el a hitét, mikor egy társunk így cáfolta Isten létezését, hogy azt mondta: ha valóban létezik, sújtson le rá, és ocsmány szavakkal káromkodott. Néhány percig néma csend volt. Összeomlott és megkérdőjeleződött bennünk akkor sok

minden... Idő kellett hozzá, míg rájöttünk, a szüleink által közvetített hamis, gyermeteg istenképünket veszítettük el akkor, és csak fájdalmas tapasztalatok árán sikerült megtalálni az igazi, élő, szerető, irgalmas jó Istent.

Úgy érzem, ezekkel a jó szándékú, nevelő célzatú tanításokkal csak rövid távú eredményt érhetünk el gyerekeinknél, azt, hogy félelemből nem tesznek meg bizonyos dolgokat. Azonban előbb-utóbb felismerik, hogy a fenytésükre használt, százszemű mumus-isten nem létezik. Akkor nehogy a hamis istenképpel együtt istenhitüket is elveszítsék.

A kislány riadtan nézett rám, várta mit felelek neki: „A csokit tényleg nem szabad ebéd előtt megenni, mert akkor anyukád hiába főzött nekünk finom ebédet, nem fér már a pocakodba. És az előbb az ég dörgött, mert mindjárt nagy zuhé lesz, ugye?” – kacsintottam én is vissza az anyukára. Ő megértett engem: „Hát persze, nem a jó Isten kiabált rád, de azért nem szabad csokit enned, ha nem engedtem meg, jó!” A kislány megkönynyebbülten nézett ránk. Amikor barát-nőmmel újra kettesben beszélgettünk, elmeséltem neki mindazt, ami bennem kavargott, mikor válaszoltam. És közben elszopogattunk egy tábla mandulás csokit, nem számított, hogy közben dörög az ég és csapkodnak a villámok.

„Önmagunk igazának tudata keménnyé tesz. Aki tudja, hogy Isten előtt bűnös, és azt is tudja, hogy szüksége van Isten irgalmára, az másokkal szemben is irgalmas tud lenni.”

(Tilman atya)

Irgalmasság – villanások

Az irgalmasság szentéve van. Elolvastam Ferenc pápának „Az irgalmasság arca” kezdetű bulláját, ajánlom mindenkinek ezt a vékony füzetet. (Ingyenesen letölthető pdf verzió: http://uj.katolikus.hu/konyvtar/Ferenc_papa_Misericordiae_vultus_bulla.pdf)

Ízelítő a bullából:

„Jézus azt tanítja, hogy az irgalmasság nem pusztán az Atya cselekedete, hanem annak ismerve is, hogy kik az ő valódi gyermekei. Összegezve: arra kapunk hivatást, hogy gyakoroljunk irgalmasságot, mert korábban irgalmasságot cselekedtek irántunk. A bűnbocsánat az irgalmas szeretet legnyilvánvalóbb kifejezése; nekünk, keresztényeknek pedig olyan kötelezettség, amely alól nem vonhatjuk ki magunkat. Gyakran milyen nehéznek tűnik a megbocsátás!

Ám mégis ez az a gyöngé kezünkbe adott eszköz, amely nélkülözhetetlen a szív derűjének eléréséhez. A bosszú, a düh, az erőszak és a megtorlás elvetése a boldog élet elengedhetetlen feltétele. Halljuk meg tehát az Apostol buzdítását: »A nap ne nyugodjék le haragotok fölött« (Ef 4,26). És mindenekelőtt halljuk meg Jézus szavát, aki az irgalmasságot életesménnyé, hitünk szempontjából pedig a hitelesség kritériumává tette: a »boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek« (Mt 5,7) az a boldogság, amelynek a Szentévből különösen is át kellene hatnia bennünket.

Mint tudjuk, a Szentírásban az irgalmasság kulcsfogalom annak kifejezésére, hogy Isten hogyan bánik velünk. Ő nem csupán beszél a szeretetéről, hanem láthatóvá és tapinthatóvá is teszi. A szeretet soha nem maradhat elvont kifejezés. Természete szerint konkrét élet: szándék, magatartás, érzület, mely a mindennapi tettekben mutatkozik meg. Isten irgalmassága az ő irántunk viselt felelőssége. Felelősnek érzi magát értünk, vagyis a javunkat akarja; boldognak, örvendezőnek és derűsnek kíván látni bennünket. A keresztény ember irgalmas szeretetének ugyanezen a hullámhosszon kell mozognia. Miként az Atya szeret, úgy szeretnek a gyermekek. Ahogyan ő irgalmas, úgy kell nekünk is irgalmasnak lennünk egymás iránt.”

Az Egyházunk is alkalmazza a modern kor kommunikációs eszközeit, az irgalmasság évének logóját sok helyen láthatjuk. A google-n barangolva egy magyar nyelvű „prezi” bemutatót is találtam a logó részleteiről.¹

A logó értelmezéséből ez a rész tetszik legjobban: „A Jó Pásztor végtelen irgalmassággal magára veszi az emberséget, és összesimuló arcuk egyik szeme összekapcsolódik, ezzel a »közös szemmel« együtt látnak: Krisztus Ádám szemével lát, az pedig Krisztus szemével.”

Ferenc pápa szerint az irgalmasság gyakorlása isteni tulajdonság, nem a gyengeség, hanem a mindenhatóság jele.

Nekem mi jut eszembe az irgalmasságról? Hétköznapi aktív szókincesem része ez a szó, hogy „irgalmas”, vagy csak vallásos összefüggésben és vasárnap használom?

- Eszembe jutnak a hittan órán tanultak az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiről.

Könnyű az egész emberiséget szeretni... de irgalmas vagyok-e a környezetemben élőkkel?

Könnyebb megbocsátani annak, akivel ritkán találkozok, talán ezért megy néha nehezen a megbocsátás a családban.

- Nekem apró odafigyelés, másnak nagy segítség: a templom előtti koldus a szendvicset olyan őszintén köszönte meg és annyira örült az ételnek, hogy biztos lehetek benne, azt a zsemlét ő fogja megenni.
- Egykori szigorú lelki atyánk találkozásaink végén ránk mosolygott és azt kérdezte, hogy „ugye tudjátok, hogy nagyon szeretlek titeket”.

Mindannyian gyakorolhatjuk az irgalmasságot!

Gondoljunk Tilmann atya gyakran ismételt mondására az irgalmas és nagylelkű hozzáállásról, amikor nem látjuk értelmét annak, amit a társunk tesz: „Szabad neki!”

A Szűzanya gyomnövénye

Műek maradunk gyermekeinkhez, hogyha a gyermek másként fejlődik, mint ahogy ezt óhajtottuk. A nevelés azt jelenti, hogy önzetlenül szolgáljuk az idegen életet.

Egy tapasztalatomat szeretném elmesélni, amelyet az egyik nővértársam osztott meg velem.

Nevelő volt, és nagyon gyakran találkozott Kentenich atyával, kb. négy hetenként volt alkalma beszélni vele.

Volt egy célja: május volt, és a gyermekeket a Szűzanyához akarta vezetni. Azt mondta a gyermekeknek:

– Építünk egy kis oltárt a Szűzanya számára, és közületek mindenki ajándékozhat egy virágot a Szűzanyának. Melyik virágot szeretnétek szívetek szerint hozni?

Minden gyermeknek volt egy ötlete. Volt egy gyermek, egy kicsit lassabb és neki nem volt ötlete. S a nevelő egy kicsit türelmetlen volt.

– Akkor, te biztos valami gyomnövényt hozol! – s rögtön érezte, hogy ez nagy hiba volt.

Beszélni tudott erről Kentenich atyával. Kentenich atya nagyon elkomolyodott, és azt mondta:

– Ezt jóvá kell tennie!

– De hogyan tegyem?

– Ezt saját magának kell kitalálnia. – Nagyon szigorú volt vele.

Amikor hazament, a vonaton kifelé nézett az ablakon, és látta, hogy a vasút mellett nagyon sok szép tarka virág van, és akkor arra gondolt, hogy mindez vad

növény, tulajdonképpen gyomnövény, de csodálatosan virágzik. Eszébe jutott, hogy ez talán megmentheti őt. Amikor a gyerekeket várta másnap, korábban kelt fel, és egy csodálatos nagy csokrot szedett virágzó gyomnövényekből. És amikor a gyerekek virágjaikat hozták, minden virágot összegyűjtött tőlük, s azt mondta a gyerekeknek:

– Nézzétek, mi van itt nekem, milyen csodálatos csokor ez! Az emberek csak azt mondják erre, hogy gyom, de nézzétek, hogy milyen szép, mindegyik más! – akkor mindegyiket néven nevezte.

– S még tudnotok kell valamit. Ebben a virágban gyógyító erő van, ez újra meg tudja gyógyítani a nagymamátokat.

És akkor látták, hogy a kislíú, akit gyomnövénynek nevezett, hogy felderült újra, újra megtalálta az értéktudatot.

Következő alkalommal, amikor ismét Kentenich atyával beszélgetett, elme-

¹ A prezi egy magyar sikertermék, egy internetes prezentációkészítő szoftver. A keresőbe ezt írj be: irgalmasság szentéve prezi.com vagy gépeled be ezt a címet: <https://prezi.com/embed/n4z3arjzkbz>.)

sélte neki ezt, ő is nagyon örült, és azt mondta neki:

– Most nekem is segítenie kell egy pedagógiai rendszert felépíteni.

A történetnek van egy utóélete. Amikor sok évvel később az egyik schönstatti központban ünnepség volt – egy Szentélyt szenteltek, önök is megélték már ezt –, a nővér is közreműködött. Egyszer csak egy magas rangú állami ember közeledett hozzá, és megkérdezte:

– Nővér, megismer még engem?

Ő olyan sok gyereket nevelt, hogy abban a pillanatban nem ismerte fel.

– Én vagyok a Szűzanya gyomnövénye.

És elmondta, hogy ez az élmény egész életében elkísérte. Olyan gyakran bátorított olyan helyzetekben, amikor minden sötétnek tűnt. Mindenekelőtt a saját gyermekeimnél, amikor azt gondoltam, hogy nem lesz belőlük semmi. Mindig bátorságot adott nekem, hogy a gyom is tud virágba borulni.

„A Szűzanya gyomnövénye” – ez az élmény ebben az emberben úgy hatott, mint egy személyes eszmény.

(Gertrúd-Maria nővér

családnapi előadásából részlet,

Sallainé Karikó Éva közlése nyomán)

Családunk Királynője

2012-ben kötöttük meg a szeretetszövetséget a Szűzanyával. Éreztük tökéletlenségünket, és kértük, hogy vezessen minket, de csak olyan vasárnapi módon. Az önnevelést megértettük. Igyekeztünk ezen dolgozni, de a kegyelmi tőke, mint fogalom nagyon idegen volt. Nem gyakoroltuk, nem ajánlottuk fel nehézségeinket, imáinkat, nem tudunk ezzel mit kezdeni. (Mára már megértettem, hogy ez az egyik legfontosabb dolog: **felajánlani minden apró ügyünket Márián keresztül Jézusnak**, hogy ezáltal Mária oszthassa kegyelmeit másoknak is).

2015-ben Sopronban körbejárt a korona. Mi is vendégül láttuk. A koro-

názással kapcsolatban egy kis előadást hallgattunk az átadó házaspártól, így vittük haza, lelki útravaló kíséretében.

Ugyanabban az évben jelentkeztünk a Hála napokra. Nagyon szép napokat töltöttünk Óbudaváron. Megismerkedtünk új családokkal, baráti kapcsolat is szövődött. Itt, a Hála napokon hallgattunk egy előadást a Soós házaspártól a koronázásról, amely nagyon megfogott minket. Szent István ország-felajánlása és a Magyarok Nagymatyája tisztelet bennem mindig nagyon elevenen élt (férjem felnőtt megtérő, református ősökkel, így ez a Mária-tisztelet korábban benne nem vert gyökeret). Elhatá-

roztuk, hogy mihamarabb megkoronázzuk a Szűzanyát és kérjük, hogy vezessen bennünket. Elgondolkoztunk rajta, vajon mire is lenne szükségünk, *miben szeretnénk fejlődni*, mihez kérjük edesanyai pártfogását. Az fogalmazódott meg bennünk, hogy a **bátor elköteleződés királynőjeként** koronáznánk meg Őt. Bátorságra lenne szükségünk, hogy nap mint nap bizalommal igent mondjunk az aznapi eseményekre, legyenek azok szépek vagy épp nehezek. Erre a bizalomra vágytunk.

A **koronázással** kapcsolatban az fogott meg minket, hogy ez tulajdonképpen a **szövetség megerősítése**. Ha valami új élethelyzet vesz körül minket a családjunkban, valami másra van szükségünk, akkor újra és újra megkoronázhatjuk Máriát (Kiengesztelődés Királynője, Megbocsátás Királynője, Béke Királynője, Világ Győzelmes Királynője), hogy segítsen megoldani a gondjainkat, vagy, hogy együtt adjunk hálát Vele a Mennyi Atya ajándékaiért.

Minden alkalommal, amikor megkoronázzuk Máriát, újból és újból megerősítjük a vele kötött szövetséget. Olyan ez, mint amikor egyre szorosabban magunkra kötünk egy övet, először lötyög egy kicsit a derekunkon, aztán egyre szorosabbra fogjuk mindaddig, amíg pont a derekunkra illeszkedik.

Ez a hasonlat eszembe juttatja azt is, hogy a szerzetesek ruhájának fontos eleme az öv, amelyen rózsafüzért viselnek.

Azóta én is „felkötöttem” a láthatatlan övemre a láthatatlan rózsafüzéremet.

Egyik összejövetelünkön, a kis csoportunk házaspárjaival együtt, ünnepélyes keretek között koronáztuk meg a Szűzanyát a háziszentélyünkben. Majd teltek a napok, hetek. Mária „jeleket” küldött, és elkezdte nagy nevelői munkáját.

Egyik nap a katolikus rádióban hallottam pár mondatot a *Szeretláng mozgalomról*¹. Felkeltette az érdeklődésemet. Az interneten megtaláltam az ehhez kapcsolódó könyvet letölthető formában, és elkezdtem olvasni a gépen. Gondoltam, ez így nem az igazi, meg kéne szerezni ezt a könyvet. Egy kedves ismerősömtől kölcsön is kaptam. Elolvastam a Szeretláng naplót, és rácsodálkoztam, hogy mennyi hasonlóság van a Szeretláng mozgalom és a schönstatti lelkiség között: családi szentélyeken keresztül akarja átformálni a világot². Ekkor még csak érle-

lődött bennem, hogy meg kellene újítanom a gondolkodásmodomat. A Szűzanya csendben figyelt, várt, és további jeleket küldött.

Sok év után újra kezembe került a nagymamám egy régi könyve az engesztelő ima erejéről. Ennek hatására egyre többet kezdtem imádkozni a Szűzanya szándékaira.

Nyáron, az Atyaszemináriumon ezt a mondatot kaptuk Csermák Alice-tól és Kálmántól: „A Szűzanya vezesse közös életeteket!” Ezt ki is tettük a

Mária valóban nagy nevelőnő, és úgy tűnik, számóra semmi sem lehetetlen.

házi szentélybe. Hazatérve a világ eseményei (népvándorlás) komolyan elgondolkottattak. Jelnek vettem a Jóisten részéről. Megértettem, hogy itt az idő bebizonyítani Máriának, hogy komoly a szándékom. Erre az új helyzetre imádsággal és böjttel tudtam csak válaszolni. Ezt kéri már régóta sok helyen Mária. Elgondolkoztam, hogyan is kellene imádkoznom, mert eddig legfeljebb fohászokat mondtam és a családi közös esti imát. Kértem a Szűzanyát vezessen, segítsen a helyes útra rátalálnom. Kerestem az utat. Több hét is eltelt, talán egy hónap is. Nagy lelki szárazságot éltem meg, olyan volt kicsit, mint a depresszió: lefogytam és nem találtam semmiben sem örömet. De kitartóan imádkoztam és kértem Mária vezetését: „Itt vagyok, Jézus, itt vagyok, Mária, használjatok engem!” Az a tudat segített, hogy ha épp lelki szárazságban is vagyok, ezt is odaadom Márián keresztül Jézusnak, akkor ez is hasznosulhat mások számára. Azóta is küzdök, kérem a Szentlélek hét ajándékát, vezetését, és Szűz Mária vezetését, hogy a helyes úton járjunk, (bár egyelőre botorkálásnak érzem).

Ha tehetem, naponta járok szentmisére. A családi ima is kicsit hosszabb lett, tudatosabb. A gyerekek hozzáállása is változott. Férjem is tudatosabban tesz apróbb felajánlásokat. A változások,

amik bennem megtörténtek, rájuk is hatással voltak. Egyik gyermekünk eseténként még külön, az ágyában elmond egy tized rózsafüzért. A másik meg, ha vizsályt tapasztal az osztályában, akkor a kirekesztett osztálytársáért szokott egy tizedet elmondani az iskolából hazafelé vezető úton. Valóban igaz, hogy ha bebizonyítjuk égi Édesanyánknak, hogy komoly a szándékunk, akkor ő magához vonzza az ifjú szíveket. Amikor egy családban valaki tényleg igent mond a hívására, akkor szépen lassan a családban a többiek is követni fogják. Ezt tapasztalom én is a családban.

Aztán megtanultam csendben lenni. Régebben nagy zajban éltem: mindig szólt a rádió, mindig hallgattam valami „értelmeset”. Most csendben vagyok, és sokszor mondom egy-egy tizedet a házimunka közben, vagy az utam során, vagy ismételvegetek egy a kis fohászt. Nemcsak a rádió halkult el, hanem én is. Korábban sokszor elfutott a méreg és kiabáltam, ha nem fogadtak szót a gyerekek. Most is van, hogy felemelem a hangomat, de sokkal nyugodtabb vagyok. Így jobb a légkör otthon, és sokkal inkább képes vagyok türelmes lenni.

Nem volt lelki napirendem ezelőtt semmi, de a koronázás óta ez is megváltozott. Pár hónap alatt komoly napirendem lett, komolyan veszem az imát, és

sokat megtanultam. Rendszeres gyónó is lettem. Egy atya azt mondta, hogy van úgy, hogy a Jó Isten ránt egyet az emberen és sokkal közelebb kerül hozzá. Na, én így vagyok: nagyon nagyot rántott a kötélén.

Be kell vallanom, nap mint nap újra kell kezdenem. Sokszor elbukom, és ekkor újra fel kell állnom. Ezeket a bukásokat ma már fel tudom ajánlani a kegyelmi tőkébe engesztelésül, a Szűzanya kezébe helyezve. Bármilyen apró kis dolgot – legyen az akár az ebédfőzés, egy telefonálás egy idegesítő emberrel, a gyerekeinkkel való játék, amikor fáradtak vagyunk, a szomszédok zörtölődése – ajándékozzunk a Szűzanyának engesztelésül, hogy mások javára szolgáljon. Végre megértettem, hogy mire gondolt Kantenich atya!

Már nem rohanok. Korábban ez elképzelhetetlen volt a számomra, mindig siettem „dolgozni”. Én amolyan Márta típusú ember vagyok, szeretem látni a

munkám eredményét. Engem a Jóisten sok energiával ajándékozott meg. Képes vagyok párhuzamosan két-három dolgot is csinálni. Elmerülve imádkozni viszont nagyon nehéz, szinte képtelenség. Mária valóban nagy nevelőnő, és úgy tűnik, számára semmi sem lehetetlen. Azt szoktam viccesen mondani: *ez nem én vagyok, ez egy új ember, de biztosan nem én.* Azt hittem, hogy az energiát azért adta nekem ajándékba Isten, hogy önmagam oldjak meg mindent. Hiszek a Gondviselésben, de odáig nem jutottam el, hogy minden dolgomat próbáljak Jézussal együtt végezni.

Egy út kezdetén vagyok (vagyunk). Szeretném, ha családommal együtt valóban Jézussal járhatnék az élet útján. Kérem a Szűzanyát, hogy ezt egyre inkább képesek legyünk megvalósítani. Ezért átadtuk kis családbunk bárkájának kormányzását Máriának, **családbunk királynőjének**, aki minden viharon át kormányozni fogja hajónkat.

¹ Magyarországról kiinduló lelkiiség, amelyet ma már a világ 70 országában ismernek. Az elmúlt ötven évben emberek százazreinek életét változtatta meg Szűz Mária segítségével, az Úr Jézus felé fordítva őket.

² „Ő (Mária) azt akarja, hogy minden család egy kegyhely legyen, egy csodás hely, ahol veletek összefogva teszi csodáját a lelkek mélyén. Szívről-szívre járva kezetekbe adja Szívének Szeretlángját, mely a családokban uralkodni akaró sátánt a ti áldozatos imáitok által megvakítja.”

Nyári befőzés

„Azoknak akik már csinálják és azoknak is, akik csak most kezdenék el...”

Kiskölyök koromban valóságos csodavilágban éreztem magam, amikor a nagymamám kamrájába lépve, a plafontól a padlóig érő, változatos színű befőttes-üvegektől roskadozó polcok látványa vett körül. Később már én is részt vettem e látvány előállításában azzal, hogy segítettem a nagyinak a sokféle lekvár, paradicsom stb. télire eltételében, és ezek a szünidei befőző napok jó alkalmak voltak a szívben-lélekben évtizedek alatt megérett gondolattermékek megőrzésére is.

Ebben a számban a nyári természőn télre való átmenekítésével, népszerűbb nevén a befőzéssel, foglalkoznánk, aminek az ötletét egyik olvasónk adta, és egyben néhány bevált recepttel segítette is.

A házi készítésű befőttök, lekvárok, savanyúságok, szörpök, amellet, hogy változatosabbá és vitamingszorgalmasabbá teszik étkezéseinket, még azt a pluszt is nyújtják, hogy különleges, saját készítésű, finom csemegékké lephetjük meg barátainkat és családunkat. Ezért befőzéskor elsősorban ne arra törekedjünk, hogy több száz üveg hagyományos, azonos ízesítésű télire elrakott gyümölcstől és zöldségtől roskadozzanak a kamra polcai, hanem inkább arra, hogy olyan különlegességekből legyen néhány üveggel, amelyekhez máshogy nem tudnánk hozzájutni.

Kezdjük a hagyományosokkal:

Lekvár eltevése

Megmosom, kimagozom a gyümölcsöt, felteszem a tűzhelyre a lábos, belebo-

rítom a gyümölcsöt (néha összeturmixolom, néha nem), kevergetem, míg meg nem fő (nálunk itthon 40 literes edényben kb. 1,5 óra), majd beleteszem a cukrot. Cukor nélkül is szoktunk eltenni. A cukrozott kivitelnél a feltett gyümölcs súlyának max 20%-a cukrot adunk hozzá, tovább kevergetjük, míg újra forr. Kiöblítjük a tiszta üvegeket, kupakokat, beletöltjük tölcsérrrel a lekvárt, a kupakot ráhúzzuk, és száraz dunsztba tesszük. Ez lehet paplan, hálósák, hungarocell doboz stb. Egy napig hagyjuk hűlni, majd kirakjuk a polcra. Semmilyen tartósítószerrel nem teszünk bele, nem állítjuk fejre az üvegeket... 28 éve hibátlanul működik a módszer.

Befőtt eltevése

Két edényben vizet forralunk. Mikor már forr, belemártunk az egyik edénybe egy szűrővel annyi gyümölcsöt, amennyi az üvegbe fér. Kb. 2 percig hagyjuk benne, majd tölcséren át az üvegbe öntjük. Utána ízlés szerint cukrot teszünk a gyümölcs tetejére kanállal. Meggy esetén 1-4 evőkanállal, egyéb gyümölcsök esetén egy evőkanállal. Felöntjük a másik edényből

a forró vízzel, lezárjuk a kupakkal, és száraz dunsztba tesszük. Cukor nélkül is működik. Míg a forró vízben van a gyümölcs, addig megtöltjük a következő üveget a gyümölcscsel, az előző üveget cukrozzuk, lezárjuk, dunsztba tesszük. Mire ezekkel végzünk, vehetjük is ki a vízből a gyümölcsöt. Így folyamatosan lehet eltenni, nem kell az időt sem mérni.

Lehet magosan és magozottan is eltenni a gyümölcsöt. A szőlőt kevesebb ideig célszerű a vízbe mártani, mert eldurran a héja. A ribizli esetén mi az üvegbe töltjük a gyümölcsöt és a forró vizet ráöntjük, nem mártjuk forró vízbe, mert eldurran a héja.

Szörpök

A lekvárkészítésnél keletkező levét lemerjük egy szitát belenyomva a lekvárba, és úgy kimergetjük. Felforraljuk, cukrozzuk és dunsztoljuk (pl. meggyeszörp).

Ivólevet készítünk a birs megfőzésekor a vízből, melyben főtt. Ezt cukrozatlanul tesszük el megforralva, dunsztolva. Nagyon finom így natúr.

Alma megfőzésekor a vizet szintén el-tesszük, de ez íztelenebb, bodzaszörpöt, mustot szoktunk vele hígítani.

Must (szőlőszörp): a présről lekerült mustot 24 órán belül feltesszük a tűzhelyre, megforraljuk, mikor forr, le-

meregetjük a barna habot róla. Üvegbe töltjük, dunsztoljuk. Áltában az üveg aljára lerakódik némi seprő, felbontás után óvatos leöntéssel ott marad az üvegben. Ezt felesben szoktuk hígítani. Alkoholmentes. ☀

A zöldségek azonban nemcsak savanyúságként vagy fagyaszta tartósíthatóak későbbi felhasználásra, hanem befőttként is: készíthetünk ketchupot, lecsót, paprikakrémet, erdélyi recept szerinti zakuszkát is:

Zakuszka hozzávalói 10-12 üveghez: 5 kg padlizsán, 2 kg vöröshagyma, 5 kg pritaminpaprika, 1 l olaj, 1 l paradicsomlé, 7-8 db babérlevél, só, bors ízlés szerint.

A padlizsánt megsütjük. Legjobb, ha nyílt láng felett grillezzük, rácsra téve. A hagymát és a pritaminpaprikát daráljuk le, majd egy nagy lábosban az olajon dinszteljük meg (kb. 30 perc).

Ha ezzel is megvagyunk, tegyük minden zöldséget, a paradicsomléval és a babérlevéllel együtt egy nagy lábosba, és kezdjük el lassú tűzön főzni. Kb. 1 órán át hagyjuk rotyogni, bugyborékolni. Ez folyamatos kevergetés mellett történjen, ellenkező esetben mindenféle fröcskölődni fog a krémünk. Ízlés szerint sózzuk, borsozzuk.

10-12 db 3 dl űrtartalmú üvegek mossunk, gőzöljünk ki, majd szárítsunk meg. Ezekbe még forrón szedjük bele a zakuszkát, zárjuk őket le, egyet fordítsunk rajtuk, majd tegyük őket száraz dunsztba, és hagyjuk őket ott kihűlni.

Tehetünk el **zöldbabot, borsót, sárgarépat** stb. is konzervként úgy, hogy a megtisztított, feldarabolt zöldséget

annyi liter vízzel és evőkanálnyi sóval, ahány kg a zöldség (pl. 5 liter víz, 5 kg zöldség, 5 ek só) 2-3 percig főzzük, majd 1 kiskanálnyi citromsavval és szalicillal tartósítva még forrón üvegekben töltjük és dunsztoljuk.

És a végére néhány formabontó különlegesség:

Krumplival kovászolt káposzta

Hozzávalók: 2 fej káposzta, 1 csokor szárított és néhány friss kaporszár, 3 db nagyobb krumpli, 5 gerezd fokhagyma, 3 fej vöröshagyma, több szál friss kakukkfű és csombor (borsikafű), 2 ek só.

A kovászoláshoz 5 literes üveget használtam. A kovászolt káposzta mennyisége pontosan elég volt egy 12 literes bográcsnyi toroskáposzta elkészítéséhez.

A káposztát csíkokra vágtam. Az üveg aljára, közepére, és tetejére is tettem szárított kaporszárakat (ezeket nyár elején tettem félre kizárólag kovászolt zöldségfélékhez), valamint krumplisszeleteket. A káposztához hozzákevertem a fél karikára vágott vöröshagymát, és a vékonyabb csíkokra vágott fokhagyma gerezdeket, majd elosztottam az üvegben, rétegesen.

A rétegek közé újabb kapor-, zöldfűszer-, és krumpliréteg is került. Az egész üveg felöntésére 2 liter meleg (nem forró) vízre volt szükség, amiben feloldottam 2 evőkanál sót. Tetejét műanyag fagyis doboz fedeléből kivágott keresztel szorítottam le.

Fűszeres cukkini krém télire

Hozzávalók: 2,5 kg cukkini, 3 fej vöröshagyma, 2 db erős zöldpaprika, 5 gerezd fokhagyma, bazsalikom, petrezselyem, só, bors, pirospaprika, olívaolaj.

Elkészítés: A cukkinit megmossuk, bőrét megszurkáljuk több helyen, és

sütőpapíros tepsibe tesszük, kb. 45 perc alatt 170 fokon megsütjük. Amíg sül, 3 fej hagymát (nem kell apróra vágni) megpirítunk olívaolajon, hozzáadunk 2 db erős zöldpaprikát, azzal is pároljuk, ízlés szerint sózzuk, borsozzuk, pirospaprikával megszórnuk, pár gerezd apróra vágott fokhagymát adunk hozzá, illetve apróra vágott bazsalikomot és petrezselymet. Félrehúzzuk a tűzről, és mixerrel pépesítjük. A megsült cukkini magját kiszedjük, és kikanalazzuk a bőréből a puha zöldséget, a hagymás fűszeres krémhez adjuk, és még egyszer átturmixoljuk. Steril üvegekbe kanalazzuk, a tetejére picit olívaolajat öntünk, ami elzárja a krémet az oxigéntől. Az üvegre celofánt teszünk, arra egy kevés tartósítót szórunk, és még egy celofánt rakunk rá, amit kupakkal lezárunk. Az üvegeket vizes dunsztba tesszük, felforraljuk, és abban hagyjuk kihűlni.

Hasonló módon bármilyen zöldség/gyümölcs variációt készíthetünk, amilyet szeret a család, vagy szépen mutatnak a színek együtt, de finomak is.

És még mi jöhet jól egy befőzős nap estéjén? Hát egy koccintás egy remek borral, jó társaságban.

A most ajánlani szánt borom, néhány korábbi alkalomhoz hasonlóan, szintén egy friss borélmény megosztása, amit a borhoz hasonló, kiváló társaságban kóstoltunk és nagyon ízlett:

Villányi Turán 2012.

A fajtára jellemző mély szín, fantasztikus íz- és illatvilág. A borkülönlegességek kedvelőinek ajánljuk, ugyanis ez az egyetlen vörösbor, melyben virágillatok jelennek meg. Aki nem hiszi, járjon utána!

Van Boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanya közbenjárásának

- ❖ családjunkat, házastársunkat, gyermekeinket
- ❖ szüleinket, akik sok szeretettel felneveltek bennünket és testvéreinket, rokonainkat
- ❖ Péter diakónust, aki pappá szentelésére készül
- ❖ CSAK 12. és 13. évfolyamokat, valamint a szövetségi és apostoli évfolyamokat
- ❖ a lelkes fiatalokat
- ❖ az Oázis újság szerkesztőinek áldozatos munkáját
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ a nyári családnapokra jelentkezett előadókat, házigazdákat, gyermekfoglalkoztatókat és konyhásokat
- ❖ hogy az elmúlt tanév folyamán fiataljaink növekedtek bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanya közbenjárását,

- ❖ hogy a nyári családnapok gyümölcsözőek legyenek. A Jóisten és egymás iránti szeretetünk megerősödjön
- ❖ hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ a lelki betegeinkért
- ❖ hogy elhunyt szeretteinknek felragyogjon a feltámadás fénye
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy a budapesti fiatalok találjanak új közösségi helyet
- ❖ hogy a budapesti leányszentély felépülhessen
- ❖ a papi, szerzetesi és családos hivatásokért
- ❖ hogy áldja meg Gertrúd-Mária nővér áldozatos munkáját
- ❖ hogy a régiók és családcsoportok megújuljanak, felfrissüljenek, és gyümölcsöző munkát végezzenek,
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink keressék és találják meg az igazi értékeket
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszaj)

Sára (4,5 éves) imádkozik a szobában:
– ...hol már ember nem segíthet, a Te erőd megtörik.

Hároméves Zsófi:

„Én nem ettem meg a gomicukrot, csak bevettem a számba és megrágtam.”

„Nagy hó van kint, és a víz belenyúlt a szemembe.”

„Panka, ne nézz rám! Panka, ne csinálj! Panka, ne nyújsd ki a fogadat!”

„Fúj a szél. Rázza a fejét a fa.”

„Nem szabad túl hangosan hallgatni a zenét, mert megvakulunk.”

„Anyu, a mennyországban aludhatok majd melletted?”

„Boldog édesen sokáig!”

Két és fél éves Zsófival reggeli után szokásos napi teendőink ellátására készülünk. Indultunk felfelé házunk lépcsőjén. Zsófi kezében egy kimosásra váró terítő, az én kezemben pedig az egy éves Hannika volt. Egyszer csak Zsófi hátraszól nekem:

– Nem nehéz, Anya, fogjam a Hannit?

Zsófi lányunk öt éves volt, mikor meghalt a Keresztapukája, aki pap volt. Nagyon sokáig rettenetesen szomorú volt. Egyszer megkérdezte a kishúgát:

– Neked hiányzik Laci atya?

– Igen.

– Akkor miért nem sírsz?

– Mert, én kibírom...

Zsófi esti imánál így imádkozik, mikor édesanyja betegeskedik:

– Jézuska, gyógyítsd meg az Anyát! Ne engedd, hogy más is megbetegedjen! Imádkozz a többiekért és Laci atyáért, gondolom, jóban vagytok.

Két és fél éves Zsófi nagyot aludt délután, ami igen ritka dolog tőle, így késő este is fent volt még. Mikor fürödtem, beszökött hozzám a fürdőszobába, és énekelgetni kezdett. Egyszer csak Édesapja bekiabált hozzánk a fürdőbe:

– Nem kéne már ennek a gyereknek aludnia?

Zsófi önérzetében megbántva visszaválaszolt: – Én nem gyerek vagyok, hanem kislány!

Apa céges vacsorán volt, amikor Zsófi megkérdezte:

– Hol van az Apucikám?

– Elment vacsorázni.

– Miért, itthon nem lehet?

Zsófit 3 és fél évesen műtötték. A nagyvizit idejére ki kellett mennem a kórteremből. Mikor visszamentem hozzá, így kommentálta a történeteket:

– Itt voltak a csúnya fiúk.

Ebédre vártuk a Keresztanyámat. Zsófi megkérdezte:

– Miért ebédel nálunk, neki nincs kajája?

Óbudavári hírek

A nagyhéten rendeztük meg a 2016. évi első családnapiakat először résztvevőknek.

Április elsejétől új munkatársunk van Faller Vincéné Margit személyében.

2016. április 2-án a Kápolnaünnepen 192-en vettünk részt. Ezen a napon tartotta közgyűlését a Családok a Családért Egyesület, melyen a résztvevők elfogadták a szervezet 2015. évi közhasznúsági jelentését. Megtekinthető: <http://birosag.hu/allampolgaroknak/civil-szervezetek/civil-szervezetek-nevjegyzeke-kereses>

A NEA szakmai és működési pályázatunkat várólistásnak nyilvánították.

Egymillió forint támogatást nyertünk az Emberi Erőforrás Minisztériumtól.

Az óbudavári családnapiak megteltek. A soproni és kaposszentbenedeki családnapiakra lehet még jelentkezni.

A 2015. évben a Családok a Családért Egyesület részére nyújtott adományokat e-mailben köszöntük meg az adakozóknak. Ha valakihez nem jutott el a személyes köszönet, ezen az úton is hálásan köszönjük a hűséges és nagylelkű adományokat, melyek lehetővé teszik az Óbudavári Schönstatti Központ fenntartását, és a családok érdekében folytatott munka folyamatosságát.

Kápolnaünnep

(Óbudavár, április 2.)

Alapítónk, P. Kentenich József atya örömmel nézné, nézi, hogy világszerte növekszik a közösség és ennek jeleként gyarapodnak a Schönstatti kápolnák. Magyarországon 11 évvel ezelőtt volt az ünnepélyes

átadás, és azóta minden évben hálát adunk, hogy Óbudaváron is örülhetünk a Szűzanya méltó otthonának.

A Németországból induló lelkeségi mozgalmunk 1914-ben alakult, viharos időkben kereste Kentenich atya a fiata-

lokkal a válaszokat Istenünk titkaira. 2016. április 2-án, szombaton, több mint száz család ugyanezt tette a Veszprém megyei Schönstatt Központban Óbudaváron. Együtt ünnepelethünk Gertrúd-Mária nővérrel, aki előadásában, Irgalmasság a családban, rávilágított arra, hogyan keressük válaszainkat, miként lehetnénk áldás önmagunk, családjunk, házastársunk, tágabb környezetünk számára. Megélni azt, hogy áldás vagyok önmagadnak és akkor tudunk igazán irgalmasságot, Isten irgalmasságát közvetíteni, ajándékozni embertársainknak.

Előadás után kiscsoportos beszélgetés formájában próbáltuk értelmezni a Nővér szavait, személyes tanúságtevésével gazdagítva egymást.

Ezt követően Zmijan Adalbert lengyel atya mutatta be az ünnepi szentmisét szép magyar nyelven. Prédikációjában bátorságra és alázatra buzdított mindnyájunkat. Egyensúlyt kell teremtenünk, hogy ezt a látszólag két ellenté-

tes erényt jól tudjuk használni a mindennapokban.

Kiemelkedő percek voltak, hogy jelen lehetünk egy házaspár Máriával történő szeretetszövetség kötésénél. Nagy örömmozgalmunk tagjai számára, hogy a magyarországi alapító házaspár, Górány Róbert és Rita is velünk ünnepelethetett.

Délutáni programként lezajlott a Kentenich vetélkedő fináléja és eredményhirdetése, mely több hónapos felkészülést igényelt a versenyzőktől. Ezek után bemutatkoztak a fiatalok. A fiú és lánymozgalom beszámolt az elmúlt év programjairól, sikereiről és az előttük álló tervekről.

A nap folyamán a párok végigelmélkedhették a házaspárok útját is a ragyogó napsütésben. A programok alatt a gyermekeinket hozzáértő fiatalok kötötték le.

Gertrúd-Mária nővér áldásával és hálaival telt szívvel indultak otthonaikba a családok.

Európa Fórum

2016. április 8–10., Schönstatt

Nagy várakozással indultunk útnak április 8-án Schönstattba. Emlékeztünk rá, mekkora élmény volt 2014 – a jubileumi nagy csoda...

Aztán arra is emlékeztünk, hogy 2015-ben az Európa Fórumon bizony kevesebb ország vett részt, s most, idén, vajon mi lesz?

Tudtuk, hogy a téma egy jövőbeli kongresszus előkészítése lesz, osztrák

barátaink nagyszerű kérdőívvel alaposan előkészítették a találkozót, minden ország hozta már hazája véleményét.

Volt nagy meglepetés, mikor mindenki kicsomagolta, amit hozott!

Hét ország (Spanyolország, Ausztria, Svájc, Csehország, Lengyelország, Skócia, Magyarország) különféle, de kongresszusra vágyódó hangot ütött meg, s már csak a nyolcadik, a zárómegszólalás

következett, s vége a körnek. S ekkor jött a meglepetés: Németország képviselői nem tudják vállalni az új kongresszus szervezésében való részvételt. Érthető is akár, hiszen még élénken él emlékeikben a rengeteg munka és anyagi áldozat, aminek mi 2014-ben a gyümölcseit élveztük.

Szétört a kongresszus szervezésébe vetett remény... de talán több kis rendezvény lett belőle, mert ekkor tovább fűztük a gondolatot, s több kisebb, de nemzetközi rendezvény terve született meg!!!

Elsőként **2017 áprilisában, Óbudaváron lesz egy kibővített Európa Fórum**, ahová kb. 60 főt hívunk meg Európa különféle országaiból és Magyarországról pedig témafelelős előadókat.

Másodikként **2018-ban, Schönstattban** lesz kibővített Európa Fórum, ahol

a jegyesoktatásról, képzésekről lesz főként szó.

Harmadikként **2019-ben, Csehország Schönstatt Mozgalma** hívta meg a csapatot, hogy náluk legyünk együtt.

S természetesen figyelembe kell vennünk a többi nemzetközi szerveződést is, készülöben van **Dublinban egy családkongresszus**, ahol Schönstatt hangsúlyosan kell, hogy képviseltesse magát, s szerveződében van a **szövetségi családok nagy nemzetközi találkozója** is.

Ismét megtapasztalhattuk a nemzetközi schönstatt erejét és szépségét, s örömmel készülünk 2017 áprilisára, mikor nemzetközi találkozóznak adhat otthont Óbudavár!

Kentenich atya sírjánál kezdtük a találkozót, s az összetételben, majd a családok szentélyében ünnepelethünk együtt.

Varga Károly és Erika

Zsinat összefoglaló III. rész

CSALÁDOK BESZÁMOLÓI

„A mi Istenünk az, aki az idők jelein keresztül hozzánk szól.”
(J. Kentenich)

MI FOGLALKOZTATJA CSALÁDJAINKAT?
Rövid összefoglalása a felmerült témáknak (folytatás)

Ördög, kísértés

A fiatalok nincsenek felkészülve arra, hogy kísértésbe eshetnek a házasságban. Úgy érzi a kísértésben lévő, hogy akkor

becsületes, ha elhagyja a másikat. A fiatalok belemennek olyan helyzetekbe, amibe nem kellene. Le kell vetni magunkról a megkeseredettséget. A gonosz ereje működik, ezt észre kell venni és ki is kell mondani. A harc a gonosz égi fejedelemmel ellen zajlik. Legyünk éberek.

A sátán szalonképesen mutatkozik, és nem vesszük észre, hogy mikor veszi át az irányítást. Szt. Ágostont: „A megváltás óta a sátán egy leláncolt kutya, csak azt harapja meg aki túl közel merészkedik...”

Időhiány, pörgés, életmód

Mennyi időnk marad egymásra, családra, Jóistenre? Hogy tudunk nemet mondani, amire már nem lehet igent... Merre tart a világ? És merre tart a mi családunk benne? Technikai kütyük használata...

Fontossági sorrend. Az időnk és az erőnk szét tud aprózódni, ha nem csináljuk tudatosan. A munkánkban az az élmény, hogy sosincs kész, csak letesszük egyik nap és felvesszük másnap. Ez a befejezetlenség érzése vibrálást, ziláltságot eredményez, szétszakít bennünket, ezt fel kell ismernünk. Nem hazavinni a munkát!

Mindenhol, minden korosztályban azt halljuk nem érünk, rá nincs időnk... Nem hagyják az embereket aludni. A pihenésre ki kell szakítani az időt. Fontos, hogy a gyerekeinkre jusson elég idő. Ha a gyerekeinkre koncentrálunk, akkor a párkapcsolatunkra jut kevesebb idő. Túlterheltség mindenhol, iskolás gyerekeknek sok az iskolai terhe. Hogyan

lehet fáradtan szeretni? Hogyan lehet a jóban való szolgálatnak a határát megtalálni. Az emberek örömtelenül élnek, nem tudnak ünnepelni.

Két óbudavári program között otthon hogyan élünk? Az a fokmérője annak, hogy ide miért jövünk.

Egy biztos pont az otthonunk, a házi-szentélyünk.

Modern kor kihívásai

Gyerekek – kütyük. Az iskolában még a portás is netezik. A gyerekek nem kütyüvel születnek, mi adjuk a kezükbe. Nagy a felelősségünk. Kütyük helyett adjunk fakanalat a kezükbe. Az emberek elbutulása összefügg a közösségi média előretörésével. A virtuális világ előretör az életünkben. A kütyük világa elszemélytelenít. A fiúk sok mindent a virtuális világban élnek meg. Mi lesz a kütyüket simogató nemzedékkel? Nem tudjuk, mi mozog a világban, mert annyira bezártan élünk a saját körünkben.

Harmóniában lenni önmagunkkal. A nehézségeinket nem a hátunkra venni, hanem azon járni. Ha rendben vagyok önmagammal, akkor örömmel tudok mások felé fordulni.

Csupa együtt élő pár megy a egyes oktatásra. Elköteleződés hiánya.

Jelmondat érlelése

Szentlélek hívó ének után kifejtettük, hogy mi érintett meg! Nem csak gondolatokat gyártunk, hanem igyekszünk egymásra és a Szentlélekre hangolódva közösen gondolkodni. Így érlelődött ki az ideai jelmondat: Irgalmas tekintetedtől újjászületek

Kedves Fiatalok!

Mint ahogy azt már hallhattátok, Csermák Pétert 2016. július 8-án, pénteken Erdő Péter bíboros úr pappá szenteli. Így Péter lesz az első magyar schönstatti atya. Ne felejtsetek el jelentkezni: <http://schoenstatt.hu/papszenteses>).

Mi, fiatalok is nagy erővel készülünk erre a szép eseményre.

Ezért július 9-én, szombaton 18 órától Nemzetközi Ifjúsági Estet tartunk Péterrel és külföldi fiatalokkal, hogy az újmise előtti estén együtt ünnepelhessünk.

A Fiúmozgalom fáklyás futás keretében fog lejutni Óbudavárra (további infó itt: <http://fiuk.schoenstatt.hu/esemenyek/faklyasfutasi>).

Ám a többi 16 és 30 év közötti fiatal (nem futó fiúkat, lánymozgalmi tagokat, schönstatti fiatalokat) már kora délutántól nagyon sok szeretettel várjuk,

hogy együttes erővel készüljünk elő a vasárnapi programokra (dekor készítés Radnai Petra vezetése alatt, díszítés, te-reprendezés stb.). Ezt ebéd után kezdünk, s eltartana kb. 17 óráig.

Utána kezdődik a Nemzetközi Ifjúsági EST:

18:00-tól a Szűzanya, Péter, a külföldi fiatalok és a fáklyás futáson résztvevők köszöntése lesz a kápolnában, nemzetközi focimeccs, ismerkedés, játékok és finom ünnepi vacsora a Mosónál.

Kérünk Titeket, hogy jelentkezetek a juli.oroszi@gmail.com e-mail címen, vagy jelöljete be facebookon engem (Oroszi Juli), és akkor meghívást kaptok az „fb” eseménybe a további információkért.

Számítunk rátok! Fergeteges lesz!

Sok szeretettel a szervezők nevében:

Oroszi Juli

Kedves Fiatalok!!!

Idén is lesz Ifjúsági Találkozó, 2016. szeptember 23–25-én, amelyre sok szeretettel várunk minden 14 éven felüli fiatal!!

A hagyományokhoz híven lesz lelki program, elcsendesedés, csoportos tevékenységek, játékok, meglepetések, tea-ház és rengeteg szuper emberke!

A nyár folyamán jövünk a részletekkel! A szervezés elkezdődött, és már nagyon várjuk, hogy újra találkozassunk Veletek!

*Szeretettel: Edöcsény Csege,
Fehér Gábor és Oroszi Juli*

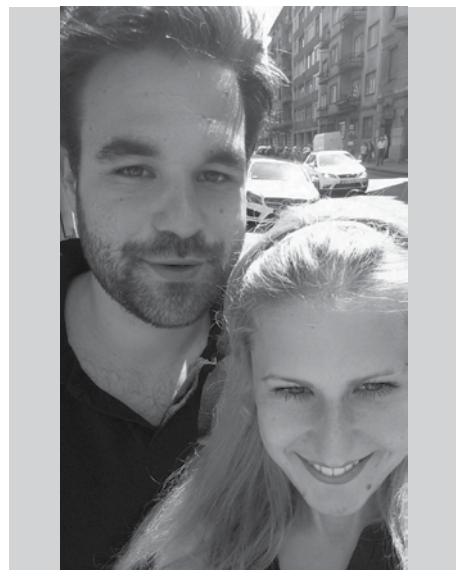
Páros nap

Ebben az évben végre lehetőségünk volt részt venni a Páros Napon. Lelkesen vártuk, vajon mi vár ránk, milyen feladatok, esetleges próbatételek elé állítanak bennünket. Bátorságunk a 9 év ismeretség után ugyan volt, mégis izgatottan érkeztünk meg reggel. Már az első feladat is érdekes volt, amikor egy – a társunk által választott – kép alapján kellett bemutatnunk a másikat és megfejtetni, vajon miért választhatta pont azt. Pár hasonlóan bravúros feladat után egy rövid előadás következett, mely rávilágított arra, hogy a kapcsolatért igenis tenni kell. Az „én nyelvet” és a tartalmas beszélgetést a felszínes csevegés helyett azóta is buzgón gyakoroljuk. :)

A délután folyamán alkalmunk adódott, hogy a délelőtti tapasztalatait párunkkal is megoszthassuk egy kiadós séta keretében.

Hálásak vagyunk a szervezőknek, hiszen mindkettőnknek nagyon sokat

adott ez az alkalom. A hétvége által a kapcsolatunkat is tudatosabban építjük.

Köszönjük Orsinak és Gergőnek, illetve a Bettinek és Jánosnak, az előadó házaspárnak ezt a napot és szívből ajánljuk mindenkinek.

Első tavaszi lányhétvége

április 22–24.

Az egész egy téli délután kezdődött, amikor Réka megkérdezte, nincs-e kedvem vele lányhétvégét szervezni. Ő megálmodta, hogy majd az összes korosztályba tartozó lányt egybeterelejük, és egy hétvégét eltöltünk közösen. Természetesen egy ilyen meghívásra csak igent lehet mondani, úgyhogy a szervezés közepén találtam magam hirtelen. A Szűzanya mindig gondoskodik segítőkéről, így a szervezők száma is szépen gyarapodott.

Mindenki mást szeretett volna ezen a hétvégén megvalósítani. Petra szerette volna, hogy szép legyen, Réka szerette volna, hogy játékos legyen, én szerettem volna, hogy mély legyen.

A szervezés folyamán kisebb akadályok gördültek elé. Volt időpontváltozás, volt kapkodás, volt késés, de egyszerre ott álltunk felpakolt kocsival, amelybe még a közösségi helyről elhozott téglák is be voltak rakva, és elindultunk négyen Óbudavárra, hogy feldíszítsuk a helyet a lányoknak. Az út elején meghívtuk a Szűzanyát magunkkal, segítsen letenni a terheinket, hogy mi is szabadon élvezhessük a hétvégét.

Már páran toporogtak az ajtóban, mire megérkeztünk, de türelemmel viselték a lányok, hogy a vacsora csak kilenckor került az asztalra. Nem akármilyen vacsora volt ez – mi készítettük, otthonról hoztuk, megkomponáltuk, ünnepelni akartunk. Ünnepeltük a Szűzanyát, magunkat: a lánymozgalmat. Végre először megvalósulhatott egy korosztály nélkü-

li lányhétvége, és majdnem harmincan együtt voltunk, felemelő volt. Este a nagyteremben taizé-i imát tartottunk, elcsendesedtünk. Jó volt megpihenni, jó volt érezni a szívek dobogását, és örülni az együttlétnek.

Másnap reggel József atya miséjével kezdtük a napot, majd kisebb csoportokra oszlottunk, és a házaspárok útján kiki a saját csoportjával végigjárta a külön nekünk készített állomásokat. Volt idő csendben lenni, és volt idő megosztani egymással a gondjainkat, örömeinket. Megnyugtató volt, hogy közösségben élhetjük meg a kételyeinket, hogy nem vagyunk egyedül. Az út végén pedig a kápolnánál találkoztunk, és virágot ültettünk, hogy nyomot hagyjunk Óbudaváron. A jelmondatunk ebben az évben: Bátran küzdj a szívekért! Ezért most jelenek minden schönstatti számára ott hagytuk virágba formálva a szívünket.

Délután a Soós házaspár előadását hallgattuk meg. Korábban már sokat beszélgettünk velük arról, hogyan lenne jó beszélgetni, és vajon miről. Témának végül a várakozást választottuk, megkértük őket, meséljenek nekünk arról, hogyan készültek egymásra, hogyan telt az ismerkedésük és házasságuk előtti idő. Megnyugtató volt látni, hogy ők már révbé értek, és biztatni tudnak minket, hiszen nekik is voltak kétségeik, nehézségeik az elején.

Este felzarándokoltunk az erdei szentélyhez, amely lámpásokkal díszítve várt minket. Rapid randikat tartottunk, és

párosával beszélgettünk Schönstattról, a Szűzanyáról, a vágyainkról.

A vasárnapi Aratáson annyi örömet szedtünk össze, amely hetekre szóló munícióval szolgált számunkra. Jó volt egymásra és magunkra nézni, felfedezni, hogy nők vagyunk, szépek vagyunk, és fiatalok. Újra és újra örömmel tölt el a visszaemlékezés, hiszen a Szűzanya

közösségbe hívott minket, és mi mind igent mondtunk a meghívásra.

Azzal a biztos hittel éljük az egymástól távol töltött napjainkat, hogy sokan vagyunk, és élő kapcsolatunk van egymással, a Magyar Schönstatti Lánymozgalom él, hiszen mi mindannyian 'Bátran küzdünk a szívekért'!

*Schumicky Mária
(az egyik szervező)*

Új Közösségi Helyet keresünk!!!

Május végén el kell hagynunk a Közösségi Helyet, ahol immár negyedik éve otthonra találtunk, és otthonra található a Szűzanya is. A tulajdonosnak más tervei vannak a lakással, s emiatt nem maradhatunk itt tovább.

Ezért keresnünk kell egy másik helyet, ahol újra otthont találhatunk magunknak, s ahova a Szűzanya közénk tud telepedni.

Kérjük, támogassátok imáitokkal, s ha tudjátok, aktív közreműködésükkel új helyünk keresését, hogy szeptembertől ismét legyen hol együtt lennünk!

Egy 50 m² körüli albérletet szeretnénk a belvárosban. Hiszen ahhoz, hogy élettel meg tudjuk tölteni, fontos, hogy könnyen elérhető legyen számunkra, hogy közel legyen egyetemeinkhez.

„Bizonyítsátok be, hogy komoly a szándékotok!”

Szeretnénk, hogy 2022-re felépülhessen Budapesten is egy schönstatti szentély. Bizonyítsuk be szándékunk komolyságát, hogy leendő új közösségi helyünket még inkább megtöltjük élettel és otthonossággal, mint a mostani albérletünket.

Fiúhétvége 2016

Ismét rekordokat döntött a Fiúhétvége Óbudaváron: 57 résztvevőjével az eddigi legnépesebb Fiúhétvége a 25 év alatt!

Hogy milyen volt? Nemigen kell szépíteni a beszámolókat: a találkozások

régi és újdonsült barátokkal, remek játékok, a fergetes számháború a kilátónál, a zsákozás, a tömegfoci szombaton, de emlékeztetések maradnak a beszélgetések is a férfiaságról!

Ozsvári Csaba

A Máriapócsi kegykép

Milyen egyszerű, kedvesen, szelíden mosolygó arca van Máriának. Jézusra mutat, Jézus pedig Máriára. Kezében egy szál virággal. Ahogy belépünk a Máriapócsi kegytemplomba, és az oldalkápolnához fordulunk, elkápráztat bennünket ez a kicsi kép. Csak úgy sugárzik körülötte a sok díszítés. érezzük, hogy jó itt lennünk.

Mennyi minden történt ezzel a képpel, amíg eljutott ideig, hogy 2005-ben megkapta ragyogó új koronáját a Szűzanya és a kis Jézus. 1676-ban festették a képet fogadalomból. Húsz év múlva könnyezett először és ez hetekig tartott. A következő évben a császár Bécsbe szállította, ahol azóta is őrzik. Útközben szállításakor számos másolat készült. Máriapócsra is készült egy másolat, mely 1715 augusztus elején könnyezett néhány napig. A harmadik könnyezés 1905. decemberében kezdődött és 18 napig tartott. Az eredeti kép többet nem könnyezett.

Csabát 2005-ben az a megtisztelő felkérés érte, hogy elkészíthette – az eredeti alapján – Mária és a Kisjézus koronáját (glóriáját). Megrendítő volt a ruhából kibontott képet egészen közelről látni, azt ahogy a Mária arcán a lefolyt könnyek nyomot hagytak.

Fiúhétvége

Apahétvége

